

Cirilova knjižnica XXV. zvezek

Iz otroških ust

Smešno-modre črtice iz življenja naših malih

Nabral in priredil
ANTON KOSI

- II. zvezek -

Maribor, 1928

Tisk in zaloga Tiskarne sv. Cirila v Mariboru

Ne more se na njo navaditi.

Mati (majhni hčerkici): »Ti poredni otrok! Že zopet si me razjezila.«

Hčerka: »O, mamica, zakaj se vedno jeziš? Ti se pač ne moreš name navaditi.«

Neznosen papček.

Majhna Milica (ki jo je oče radi porednosti ozmerjal), teče k materi in pravi: »Papček je neznosen! Ali ni bilo več papčkov na svetu, da si morala ravno tega dobiti?«

Družinski dežnik.

Gospod (majhnemu dečku): »Povej mi, mali, zakaj nosiš v takem lepem vremenu razpét dežnik?«

Deček: »Ja, kadar deži, pa ga rabijo oče.«

Vzrok neubogljivosti.

France: »Ali si slišal, Nacek, mama naju je že dvakrat poklicala.«

Nacek: »Nič se ne boj, France, mamó danes roka boli.«

Ni se ga upal lotiti.

Moric: »Tata, danes mi je neki učenec rekel, da sem tebi podoben.«

Tata: »In kaj si ti na to rekel?«

Moric: »Nič! Mislil sem sa ga lotiti, a se ga nisem upal, ker je bil večji od mene.«

Na druge je krivdo zvrnil.

V nekem trgu sta živela dva žida-trgovca, ki pa si nista bila posebno dobra. Prvi, po imenu Fridrih, je imel sina, šolarčka Arturja. Nekega dne pride Arturček iz šole, odloži torbico, teče k materi, pa se ji pritoži takole: »Mama, danes sem imel hud dan v šoli. Otroci so me obstopili pa so vpili nad menoj: »Jud, jud, ki si na Boga hud, jud, jud . . . vi judje ste Boga na križ pribili, vi judje ste Boga na križ pribili!«

Mati: »Kaj si na to rekel?«

Arturček: »Rekel sem, saj tega nismo mi storili, to so storili Levijevi.« (Tako je bilo namreč drugemu židu ime.)

Cena punčke.

Dva otroka, Milček in Rozinka, se igrata na cesti. Rozinka ima punčko, ki jo med igro sleče. Na jedni nogi punčke vidi zapisano 35. Takoj pokliče bratca in pravi: »Glej, Milček, kaj je tukaj na punčki zapisano, 35; kaj neki to pomeni?«

Milček: »Kaj tega ne veš, Rozinka? To je vendar cena punčke.«

Nato privzdigne deklica v svoji nedolžnosti krilce, rekoč: »Poglej, Milček, koliko jaz stanem.«

Hripavi gramofon.

Mati (sinčku, ki je vrgel v gramofon pest sladkornih bonbončkov): »Tinče, kaj ti pride na misel, kako moreš v gramofon bonbončke metati!«

Tinček: »Ali mama, ali ne slišiš, kakó je hripav?«

Še mu ni slabo.

Mati: »Sedaj si pač že dovolj sladoleda povžil.«

Sinček: »O ne, mama, meni še ni hudo.«

Radovednost — dobra lastnost.

Sinček: »Zakaj ne moremo videti tudi druge strani solnca?«

Oče: »Ker pač ne moremo.«

Sinček: »Zakaj pa je nebo modro in ne belo?«

Oče: »Nehaj že vendar enkrat izpraševati. Ko sem bil jaz tako majhen, kakor si sedaj ti, nisem bil tako radoveden.«

Sinček: »Kaj ne, če bi bil bolj radoveden, bi lahko danes na moje vprašanje odgovoril.«

Moderni otroci.

Na imendan male Marice se je zbralo pri nji nekaj njenih tovarišic na malo južino. Ko so se deklice malo okrepčale, so se razgovarjale o raznih drobnih zadevicah, ki so jim rojile po glavi. Med drugim tudi, kaj katera želi biti.

Prva pravi, da bo gledališka igralka, druga učiteljica, tretja pa slikarica.

Štiriletna Justika je molče poslušala. Ko jo nje-ne starejše tovarišice vprašajo, kaj bi ona hotela biti, nekoliko pomisli, potem pa pravi: »Drugo nič, kakor bogata vdova.«

Otroška pamet.

Nežika (ob zibelki bratca, novorojenčka): »Mamica, odkod se je pa ta vzela?«

Mati: »Iz nebes smo ga dobili.«

Nežica: »No, ni čudno, da so ga vrgli iz nebes, ker tako grozno kriči.«

Užaljeni sinko.

Oče: »Mihec, zakaj se tako jokaš?«

Mihec (jezno): »Z vašo ženo sem se sprl.«

Ne cmeri se.

Sedemletna Marica je morala pestovati svojo sestrico Liziko. Tako je ukazala mamica. A kmalu se

je naveličala pestovanja in je Liziko položila na tla. To ravnanje pa je dveletno Liziko razjarilo in začela je vekati, da je bilo joj.

»Na, veš!« ji pravi slednjič Marica, »tebi je res lahko. Vedno bi hotela, da te pestujem. Ves dan te naj nosim na rokah. Slišiš, saj sebe tudi ne pestujem, pa se vseeno ne cmerim.«

Na obeh straneh ima prostor.

Bilo je o praznikih in v hiši so bili gostje. Toliko jih je bilo, da so celo Slavici zasedli njeno posteljo in se je morala zadovoljiti s prostorom poleg ateka. Ko je legla noč, je torej Slavica splezala na posteljo, legla lepo na sredo ter se udobno zarila v pernice.

»Oho, le počasi, Slavica«, jo je pokaral oče. »Mar hočeš zasesti kar celo posteljo? Kam pa naj jaz ležem?«

Toda Slavica se ne da kar takó.

»Premalo prostora imaš?« se odreže malone užaljena. »Saj sem si izbrala prav malo prostora v sredi, zate pa je več kot dovolj na obeh straneh.«

Dokaz, da se je Janezek že vrnil.

»Jožica«, pravi mama svoji hčerki, »poglej, če se je Janezek že vrnil iz šole!«

»O, seveda se je«, odvrne urno Jožica, ki se ji ni dalo vstati od igrač. »Ali ne slišiš, da mijavka muca v kuhinji?« (Poredni dečki ne puste namreč nikoli mačk v miru.)

Samo do deset je štel . . .

Prihuljeno je prišel opoldne Mihec domov. S strgano obleko, ovratnik je bil izgubil, s pomandranim klobučkom, z oteklimi očmi in razpraskanim licem.

Mama ga sprejme s strogim obrazom.

»Kaj ti nisem že neštetokrat dejala, da se mi ne pretepaš? Kadar te zgrabi jeza, šteј lepo počasi do dvajset, da se ti kri ohladi. Tako sem te vedno učila. Pa tebi nič ne pomaga. Kje si se že zopet pretepal?«

»Jaz nisem kriv, mama«, odvrne Mihec ihte.
»Jaz sem hotel šteti do dvajset, a kaj, ko je Tina štel samo do deset!«

Škornji v postelji.

Jurček je star tri leta in dobro ve, kaj se spodobi in kaj ne. Neko jutro si je oče obuval škornje. Močno se je napejal, zakaj škornjev ni baš lahko nataktniti, in pri tem mu je od velikega napora nekaj ušlo. Ves presenečen se Jurček ozré. Jeli mogoče? Ali je prav slišal? Oče je bil za hip v zadregi, a se je hitro zavedel. In kakor da se ni nič zgodilo, je pojasnil strmečemu sinčku: »Veš, tako škripljejo škornji, če niso namazani.«

Jurček je bil potolažen.

Čez nekaj dni je oče zbolel in je moral v posteljo. Nihče ni smel biti v njegovi sobi, le Jurčku je mamica dovolila, ali objubiti je moral, da ne bo preveč glasen. Vse je bilo tiho v sobi. Naenkrat pa se začuje Jurčkov glas:

»Papa, zakaj pa ležiš v škornjih?«

Naši otroci.

Oče: »No, Zofka, kako ti ugaja naša nova mamica?«

Hčerka (zaničljivo): »No — — — v prihodnje ti jaz eno izberem.«

Hudomušnež.

Mati (strogo): »Bil si poreden, Karl, prinesi mi šibo iz postranske sobe!«

Karl (čez nekoliko časa): »Mama, šibe nisem našel, pač ta lonec s strdjo.«

Sanje.

Jožek: »Atek, danes sem sanjal, da si ti meni podaril 10 dinarjev, a mamica 5.«

Atek: »Kaj ne veš, Jožek, da se ljudem sanja navadno nasprotno od tega, kar je res.«

Jožek: »No, dobro! Če se že nasprotno sanja, pa daj ti meni 5, a mamica 10.«

Pot si je hotel prihraniti.

Mati je poslala Janezeka v trgovino, da ji kupi razglednico. Janezek se je kmalu vrnil, a brez razglednice. Ko ga je mati vprašala, kje je pustil karto, je Janezek odvrnil: »Vrgel sem razglednico kar v nabiralnik, da mi ne bode treba hoditi še enkrat ven.«

Ni bilo težko.

Lojzka: »Danes sem bila pohvaljena v šoli, ker smo morali pisati imena deklet, in sem jih največ vedela.

Mati: »Kako pa si se mogla spomniti toliko imen?«

Lojzka: »Naštela sem samo imena služkinj, ki so bile lani pri nas v službi.«

Imela je že boljše.

Mati petletne Uršike se je znova omožila. Ko je prišla teta na obisk, je vprašala Uršiko, kako ji ugaja novi atek.

»Kaj bi mi ugajal«, je menila deklica, »saj sem imela že dosti boljših atkov.«

Mali navihanec.

Mati: »Kaj, ti si prinesel dinar nazaj — ali pisma nisi oddal?«

Sinček: »O dà, a jaz sem vrgel pismo hitro v nabiralnik, ko je poštar ravno v stran gledal.«

Eden je dovolj.

Oče: »Le lepo se uči Jurček, sicer boš nekoč prav neumen človek.«

Jurček: »Oče, saj ste vi pametni in en pameten je dovolj za celo obitelj.«

Vekomaj. Amen!

V nekem deškem zavodu je bila navada, da je dečke hodil vsako jutro buditi sluga s pozdravom: »Hvalen bodi Jezus Kristus!« in dečki so morali odgovoriti: »Vekomaj. Amen!« Nekoč pa je eden zaspal in ko ga pride sluga drugič buditi, zadere se nad njim: »No, kako dolgo pa bodeš ti spal?« »Vekomaj. Amen!« odgovori deček, ki se je ravnokar prebudil.

Nima počitnic.

Stric: »Zakaj pa jokaš, Tonče?«

Tonče: »Zato, ker imata moja brata počitnice, jaz pa ne.«

Stric: »No, in zakaj pa jih ti nimaš?«

Tonče: »Ker še ne hodim v šolo.«

Kazen zaradi očeta.

Sinček (učenec): »Ata, pomagaj mi, ker ne morem te računске naloge izdelati.«

Oče (nekoliko časa računski, potem pa vrne sinčku zvezek, rekoč): »Tudi jaz je ne morem izračunati.«

Sinček: »No, ta je pa lepa. Jutri bom torej v šoli za to kaznovan, ker ti ne znaš računati.«

Trinajst — nesrečno število.

Janezek vidi na mizi skledo jabolk. Prešteje jih. Trinajst jih je. Ne more se premagati, pa eno pojé. Mati ga radi tega pokliče na odgovor.

Janezek pa odgovori: »Saj veš, mama, da je 13 nesrečno število, ker mora vedno eden umreti.«

Majhen tatiček na jablani.

Kmet: »No, kaj pa je to? Kako pa prideš ti na mojo jablan?«

Pepček: »Jaz . . . jaz . . . prosim, ne zamerite — jaz sem zašel.«

Majhni navihanec.

»Mama, če mi ne daš takoj kos potice, grem ven in se — prehladam.«

Nepotreben strah.

Majhna Minka (babici, ko opazujeta nagačenega leva): »Babica, ne hodite preblizu leva, mogoče pa ni dobro nagačen.«

Kaj more on za to.

Oče: »Ti si trideseti, torej zadnji v šoli.«

Sinček: »Kaj morem jaz za to, če naš razred nima več otrok.«

Majhen pogán.

Fric (ki se je v šoli že nekoliko časa učil krščanski nauk, spremlja botro, ki nese majhnega bratca v cerkev k sv. krstu): »Kaj ne, botra, novi bratec je še sedaj pogán in veruje v več bogov?«

Nima pameti.

Mati: »Ali te ni sram, Gustl, tako velik si že, pa se še vedno bojiš teme? Majhna Lizika je mnogo mlajša, pa spi čisto sama v sobi!«

Gustl: »Veš, mamica, majhna Lizika pa še nima pameti.«

Na trgatvi.

Majhni Lojzek (na trgatvi) materi: »Škoda, da nimam tako velikega trebuha, kakor ga ima stric.«

Mati: »Zakaj pa, Lojzek?«

Lojzek: »Potem bi šlo več grozdja vanj.«

Radi skrivnosti.

Oče (sinčku, ki je pri mesarju v nauku): »No, Maksek, ali že smeš takrat pomagati, ko delajo klobase?«

Sinček: »Pomagati že smem, toda v prvem letu samo z zavezanimi očmi.«

Majhni izdajalec.

Učitelj: »Kateri je poglavitni del noža?«

Učenec (molči).

Učitelj: »No, Mirček, kateri del noža tvoj oče največkrat rabijo?«

Učenec (naglo): »Čepovlečec, gospod učitelj.«

Preveč naravna igra.

Mati: »Kakšen si zopet, Jakec?« Ves črn po obrazu in rokah.«

Jakec: »Veš, mama, igrali smo se železnico in jaz sem bil lokomotiva.«

Kako se reče . . .

Mati: »Dušan, pokliči Jožeka, pa mu reci, naj gre v sobo, da se ne prehladi.«

Dušan (bratcu na dvorišču): »Pridi takoj v sobo, ti osel!«

Mati: »Saj se tako ne govori, Dušan.«

Dušan: »Kako pa se potem reče, ako je kdo osel?«

Otroci sedanje dobe.

Teta (svoji nečakinji): »Ali si pa tudi vedno pridna, draga Rozika?«

Rozika: »O dà . . . to se pravi, ne vedno . . . veš, tetka, staršev se ne sme preveč razvedriti.«

Po ovinkih.

Mati: »Rezika, zdaj pa je skrajni čas, da se spraviš spat.«

Rezika: »Ali mama, najprej mora vendar moja punčka spat — in ta še noče.«

Vsaj nekaj.

Čevljar (vajencu, ki bi moral od stranke izterjati denar): »No, ali so ti Bacingerjevi plačali?«

»Ne — — a mlado mačko so mi ponudili, vzela sem jo s seboj ter jo zunaj v kuhinji izpustil.«

Zviti vajenec.

Čevljarski učenček (v mesnici): »Prosim, dajte mi en kilogram trdega in žilavega mesa!«

Mesar: »Zakaj pa trdega in žilavega?«

Učenček: »Če je meso mehko in dobro, ga pojedeta mojster in njegova žena in jaz ne dobim nič.«

Drago darilo.

Šolarček prinese svojemu učitelju steklenico vina, rekoč: »Oče se vam priporočajo in želijo, da bi se vam to vince prav dobro prileglo.«

Učitelj vzame steklenico in naroči dečku: »Reci očetu, da se lepo zahvaljujem.«

»Oj tega ni treba«, odvrne odkritosrčni deček, »saj so ga oče tudi dobili v dar, pa se jim je zdelo prekislo.«

Nezadovoljni deček.

Gospod sreča jokajočega dečka in ga vpraša, kaj je vzrok njegove žalosti.

»Oh«, pravi deček, »mati so mi dali dinar, a jaz sem ga izgubil.«

Gospod: »Tukaj imaš drug dinar, pa ne jokaj več.«
Deček vzame dinar, pa se še vedno joka.

»Zakaj pa vendar ne nehaš jokati?« vpraša ga zopet gospod.

»Oh ljubi gospod«, odgovori deček, »zakaj bi pač ne jokal? Ko bi ne bil izgubil prvega dinarja, bi imel sedaj dva.«

Iz vojne dôbe.

Za časa svetovne vojne je neka učiteljica izpraševala otroke, kje se njihovi očetje, ki so bili mobilizirani, nahajajo. Neki otrok je znal natanko povedati, da je njegov oče v Galiciji.

»Kaj pa tam delajo?« vpraša dalje učiteljica.

»Mami prinašajo od tam špeh, kavo, mleko in jajca, meni pa čokolado«, odgovori odkritosrčni otrok.

Tončkovo sočutje v kinu.

Mama pelje Tončka v kino, kjer se ravno predstavlja znameniti roman: Quo vadis? Ravno, ko planejo levi na uboge kristjane in jih razmesarijo, začne Tonček bridko jokati. Globoko gane srečno mamico to sočutje, ki ga je pokazal Tonček in ga tolaži, da je na drugi strani vendar veliko junaštvo in sijajen zgled vsem, kako je treba rajši umreti za sv. vero kot jo zatajiti. Toda Tonček strese z glavo in ves v solzah pokaže na neko točko v živi sliki: »Glej — mamica, tamle — pa čaka še en ubogi lev, in ta ne bo dobil nobenega kristjana.«

Problem.

»Povej mi, ata«, je vprašala mala Ivka »kaj dela veter, kadar ne piha?«

Prepričan je.

Janezek je prinesel domov čisto novo tenis-žogo.

»Kje pa si dobil žogo?« ga je vprašal oče.

»Našel sem jo!« je odgovoril Janezek.

»Ali veš za gotovo, da jo je nekdo izgubil?«

»Seveda, saj sem videl igralce tenisa, ki so jo iskali kot nori.«

Nerazumljivo.

»Mama«, je dejal Bojan, »papa pa ve, kakšna so nebesa.«

Mati: »Kako to misliš?«

Sinček: »Slišal sem, ko je dejal sosedu, da so bili tedni, ko si bila ti v toplicah, zanj prava nebesa.«

Ubogljiva.

Mati: »Lizika, neštetokrat sem ti že povedala, da pri jedi ne smeš vrtati nosu.«

Lizika: »Saj tega pri jedi nikoli ne delam, mamica. Kadar vrtam nos, vselej neham jesti.«

Ni nevarno.

Mati: »Tonček, ne vleci psa za rep, sicer te bo ugriznil.«

Tonček: »Saj ne grize z repom.«

Otroška pamet.

Oče: Marjančica, teci hitro v prvo nadstropje in mi prinesi copate!«

Marjančica: »Ali ne bi rajši šla, mamica?«

Oče: »Tvoje noge so vendar mlajše, otrok.«

Marjančica: »Pa bi bilo vendar boljše, če se poprej izrabijo stare noge.«

Dober sinček.

Mati: »To je pa vendar preveč, Janezek, vedno in vedno te moram zmerjati . . .«

Janezek: »O ljuba mamica, to nič ne dé, saj ti jaz tega ne zamerim.«

Njegova želja.

Majhni Oskar neprestano vpije in kriči.

»Kaj pa ti je?« ga vpraša mati. »Ali bi rad jedel?«

— »Ne!«

— »Pil?«

— »Ne!«

— »Spal?«

— »Tudi ne!«

— »Kaj pa bi potem rad?«

— »Kričal!«

Laskavo.

Filipek je pripovedoval doma o nekem dogodku, ki ga je doživel na poti iz šole. Pravil je, kako so učenci nekega tujca, ki so ga srečali, zasramovali.

»Kakšen pa je bil ta tujec?« vpraša oče.

In Filipek odgovori: »Bil je to človek s precej neumnim obrazom, majhen in čokast, bil je precej podoben vam, oče . . .«

Slabi redi.

Oče: »Ciril, tvoji redi v spričevalu pa se niso prav nič izboljšali.«

Ciril: »Dà, oče, pa boš moral res zaropotati z gospodom učiteljem, če ne, bo še naprej tako delal.«

Prepričal bi se rad.

Mati: »Kaj — Janezek, ti listaš po knjigi »Otroška vzgoja?«

Janezek: »Dà, rad bi se prepričal, če me prav odgajate.«

Da sama od sebe.

Mati opominja: »Nežica, ti ne smeš zahtevati, kar je potrebno, ti dam sama od sebe.«

Ko je Nežica nekega dne neke dobre jedi premalo dobila, zašepeče materi boječe: »Mama, daj mi vendar več — sama od sebe!«

Blisk je zlomil šipo.

Majhna Rozika se ne more igrati na vrtu, ker razsaja zunaj huda nevihta. Zato se igra in skače po hodniku in razbije pri tem šipo na oknu. Takoj steče v kuhinjo k stari dekli in jo vpraša:

»Ti, Lenika, ali more blisk tudi šipo ubiti?«

Ko ji ta to potrdi, vzklikne Rozika: »Dobro, potem pa je blisk v hodniku šipo ubil!«

Ima tudi prav.

Simoničevi imajo obisk. Mala Marička sme priti v sobo in vsaki gospé podati v pozdrav rokó! Ko to stori, reče mati: »Zdaj pa le zopet ven na dvorišče ali na vrt, otroci ne spadajo k odraslim ljudem.«

Pri vratih pa se oglasi majhna modrijanka:

»Matere pa spadajo k majhnim otrokom, da veste!«

Lepo življenje.

Tonček: »Atek, stric pa živi s svojo ženo prav lepo.«

Oče: »Kako prideš na to?«

Tonček: »Saj si pravil včeraj mami, da stric pleše, ona pa žvižga.«

Njegova bolezen.

Jožek: »Mama, danes ne morem v šolo.«

Mama: »Zakaj ne?«

Jožek: »Ne počutim se dobro.«

Mama: »Kje se ne počutiš dobro?«

Jožek: »V šoli.«

Na starost.

Mirček, sin učitelja, vpraša некоč: »Mama, ali bo naš atek tudi kedaj star?«

Mati: »Seveda bo; zakaj to vprašaš, dete?«

Mirček: »Potem pa ga ne bodo mogli več v šoli rabiti?«

Mati: »Seveda ne.«

Mirček: »Kaj ne, potem pa si kupi lanje?«

Posojilo.

Gašpar Česen sreča na cesti šestletnega sinčka svojega prijatelja Mihaela Čebulo, ki mu že dalje časa dolguje posojeni denar.

»Čuješ, dečko«, mu pravi, »povej očetu, da ga prosim, naj mi še ta teden vrne posojeni denar. On je menda na to čisto pozabil.«

Sinko: »Tisto pa ne, pozabil pa že ni!«

Česen: »Kako to veš?«

Sinko: »Skoraj vsak dan pravi: Česen bo še dolgo čakal na svoj denar.«

Papiga.

Majhni Vinko je na obisku pri znani obitelji. Posebno ga zanima papiga, ki je bila prej na verižici in ima sedaj na nogi samo še obroček, katerega se je držala prej verižica.

»Ti, stric«, prične deček, »zakaj pa ima papiga prstan — aha, že vem, zato, ker je poročena.«

Očeta je spoznal.

— Ata, pridi takoj k mami!

— Ne morem sedaj proč, moram prej to-le pismo dogotoviti.

— Pa je vendar bolj važno, da greš k mami!

— Če je tako nujno, pa naj mama pride k meni.

— Ampak ata, ti si danes preveč upaš!

Vzrok veselja.

Stric: »Kako je to, otroci, da ste danes tako veseli?«

Otroci: »Klavir so nam zaplenili, in zdaj nam ne bo več treba vaditi.«

Umazana ušesa.

Oče (sinčku): »Ali te ni sram, s tako umazanimi ušesi greš v šolo?«

Sinček: »To je zaradi učitelja, ata, da potem moja ušesa pustí v miru.«

Prav se mu zgodi.

Branko: »Ali si že slišala, Božica, da dobimo novega očeta?«

Božica: »Kako to?«

Branko: »Mama se hoče znova poročiti.«

Božica: »S kom pa?«

Branko: »Z onim gostilničarjem, ki še nama ni nikoli nič prinesel.«

Božica: »Ta naj bi postal najin oče? — Prav se mu zgodi!«

Kaj se da na to odgovoriti?

Velik modrijan je majhni Domicijan. Nekega dne opazuje svojo še precej mlado mamico, jo nežno po-
boža pa jo vpraša: »Ali si ti deklica?«

Mati: »Ne, dete moje.«

Domicijan: »Kaj pa si potem?«

Mati: »Žena.«

Domicijan: »Pa si bila kedaj deklica?«

Mati: »Seveda sem bila!«

Domicijan: »Kje pa je sedaj deklica?«

Zvita buča.

Sedemletni Srečko je stricu čestital za god. Stric je bil zeló vesel njegove čestitke, zato potegne iz že-

pa denarnico, in da bi se prepričal, pozna li njegov nečak vrednost denarja, mu pokaže petdinarski bankovec in dvodinarski tolar, in vpraša dečka: »Kaj ti je ljubše, Srečko?«

Prebrisani Srečko pokaže najprej tolar, potem pa na bankovec, in reče: »Zavijte!«

Nemogoče.

Štiriletno Roziko je mati radi neposlušnosti kaznovala. Ker je deklico oče le redkokedaj kaznoval, ga je imela rajši nego mater, zato je sedaj vzkliknila: »Ah škoda, da ni naš atek moja mama!«

Krava se naj gre kopat.

Z dveletnim dečkom je gledala mati pri oknu krave, ki so šle mimo na pašo. Med drugimi je šla tudi ena, ki ni bila posebno snažna. Malček jo opazi, pa ji grozi z ročico, rekoč: »Glej gldo («r« ne more izgovarjati) klavo (kravo), ima mokle (mokre) hlačice.« Takoj na to pa zavpije za kravo: »Ti glda heja, idi se kopat!«

Grdo poje.

Z istim dečkom je opazovala nekoč mati pasočo se čredo govede. Neka krava je začela glasno mukati. Deček nekoliko časa pazljivo posluša, potem pa reče: »Cuj, mama, klava poje, a poje zelo gldo!«

Mešani občutki.

Stric (svojemu nečaku): »No, Slavko, jutri se začno počitnice, ali se jih kaj veseliš?«

Slavko (slab učenec): »Počitnic se že veselim, a spričevala se bojim.«

Njegova zadnja beseda.

Oče (svojemu prepirljivemu sinčku): »To ti povem, ti butec, ako se boš vedno z Justiko pretepal, potem jih dobiš od mene, da si boš zapomnil.«

Sinček: »No, če niti svoje manjše sestrice ne smem preteptsti, potem me naj piše v uho celo družinsko življenje.«

Dajati je slajše.

Oče: »Mirček, le daj temu revežu ubogajme. Dajati je vedno slajše, kakor jemati.«

Sinček: »O vem, ata, posebno pri zaušnicah.«

Napačna sramežljivost.

Danica bi se morala v kuhinji kopati. Okno kuhinje je bilo obrnjeno na dvorišče, kjer se je izprehajala truma kokoši in rac.

»Mama«, pravi deklica, »mama, jaz se ne bom tu kopala, ako me gleda skozi okno vsa ta kokošja družina. Sram me je.«

Mati: »Ne bodi neumna, pred kokošmi te vendar ne bode sram.«

Danica: »No, pa zapodi vsaj onega velikega petelina proč!«

Kopali se bodo.

Majhnega 2 in pol letnega Pepčka je vzela mati s seboj v cerkev. Ko si je deček vse ogledal, pokaže na angelčke na oltarju in pravi: »Glej mama, angelčki se bodo kopali, so ze slajčke (srajčke) slekli.«

Najmanjši je razsodil.

Osemletna Ivanka vpraša: »Mati, ali ima pes dušo?«

Mati: »Ne, nima je. Čemu pa vprašaš?«

Ivanka: »Potem ne more umreti.«

Mati: »Zakaj pa ne?«

Ivanka: »Zato ne, ker je smrt ločitev duše od telesa.«

Še preden je mogla mati odgovoriti, se oglasi petletni Dolfek ter opomni lakonično: »Saj pes ne umrje, on pogine.«

Žalitev.

Dolfek (v zverinjaku čuvaju): »Vi, gospod čuvaj!
Emil pa je rekel slonu: Ti opica!«

Vljudni otroci.

Otroci so bili pri svoji krstni kumi na obisku. Staršem je bilo mnogo do tega, da se otroci ondi lepo vedejo. Ko se vrnilo, vpraša strogi oče: »No, otroci, ali ste se tudi lepo vedli in ste bili vljudni?«

Sinček: »O dà, kuma so rekli, da tako vljudnih otrok še niso videli, mi pa smo jim tudi povedali, da nam ti vsem ušesa populiš, ako ti bomo delali sramoto!«

Tudi tega ne zna.

Jakec vpraša očeta, ko je bil ž njim v gozdu: »Oče, kakšno drevo je to?«

»To je jelša«, odgovori oče.

»Jelša? Zakaj pa se ji tako pravi?« vpraša dalje Jakec.

»No, zakaj pa tebi pravimo, da si Jakec?«

Sinček: »Vidite, oče, tudi tega ne vem.«

Vzrok in učinek.

Mati sedi ob bližajoči se nevihti z otroki na balkonu. Začne se močno bliskati, in da pojasni mati otrokom na nek način vzrok naglega svetlikanja med temnimi oblaki, pravi, da prihaja ta blišč odtod, ker odpira ljubi Bog nebeška vrata, da vidi otroke na zemlji, če so pridni.

Kar po enem takem blisku močno zagrmí.

»Vidiš, mama«, zakliče štiriletni Pavlek, »kako vleče, kadar vrata odpre.«

Neverjetno.

— »Teta, ali si ti ljudožrka?«

— »Zakaj to vprašaš, otrok?«

— »Ata vedno pravi, da se preživljaš od svojih sorodnikov.«

Kakor stari, tako mladi.

— »Mama, ti mi boš morala kupiti novo punčko, moja sedanja se že sramuje, če jo kdo vpraša po njeni starosti.«

Tudi zagotovilo.

Mati pripoveduje svoji prijateljici o nekem zapletenem dogodku, ki ga seveda majhna Adelica ni smela slišati.

Deklica prisluškuje, a ne more ujeti nobene besede, zato reče: »Mama, govori vendar glasno, jaz ti dam častno besedo, da ne bom ničesar razumela.«

Z živega vleče kožo.

V neki hiši občuje odvetnik, ki zastopa gospodarja v nekem zamotanem procesu. Na vse načine si prizadeva odvetnik, da bi si pridobil prijateljstvo štiriletnega domačega sinčka Ludovika. Nekoč ga v navzočnosti matere vabi z ljubeznivimi besedami k sebi, a Ludoviček se brani in brani.

»No, zakaj pa nočeš k meni, Ludoviček?« vpraša odvetnik.

— »Ker se te bojim«, pravi mali, »ker si doktor.«

Odvetnik: »A zato? pa glej, jaz nisem tak doktor, ki daje grenka zdravila ali pa zadaja bolečine.«

— »O dà — odvrne otrok, »ata je včeraj pravil, da ti z živega kožo vlečeš.«

Mali junak.

Stric (svojemu majhnemu nečaku): »No, Igo, kako je bilo pri zobozdravniku?«

Nečak: »O prijetno, stric!«

Stric: »Ti si pač junak! Ampak malo te je vendarle bolelo?«

Nečak: »O ne — saj zobozdravnika ni bilo doma.«

Še je dovolj močen.

- »Zakaj jokaš, Pepček?«
- »Oče me je natepel.«
- »Sem mislil, da je bolan.«
- »O ne — njegova roka je še dovolj močna.«

Roko je vzdignil.

Oče (svojemu sinčku-šolarju): »Ali si danes v šoli katerikrat vzdignil roko?«

Sinček: »O dà, oče, pri prirodoepisju.«

Oče: »Pri katerem vprašanju?«

Sinček: »Učitelj je vprašal, kdo mu hoče prinesiti prihodnjič bolho, da bi jo opazovali skozi povečevalno steklo.«

Nepoškodovana.

Petletna Olgica je nosila vsled materinega naročila gospé učiteljici neko knjigo nazaj, ki si jo je bila mati vsled učiteljevega priporočila pri nji izposodila.

Šaljivo vpraša učiteljica deklico: »No, ali mi mama knjige ni poškodovala?«

»Nikakor ne« — odvrne Olgica, »saj je niti pogledala ni.«

Ljubezen.

Mlada mestna dama-mati sedi s svojo sedemletno hčerkico pri oknu in ji pripoveduje povestico, v kateri rabi tudi besedo »ljubezen«.

»Mama, kaj pa je to »ljubezen«? vpraša deklica.

Mladi dami ne pride nobena druga definicija (razlaga) na misel, kakor ta: »To je nekaj, kar pride, pa odide.«

»Aha, kakor ta-le poročnik tukaj«, pravi deklica, kazàje na ravno mimo prišedšega poročnika.

Mati se vgrizne v ustnici, a ne odgovori ničesar.

On jih je štel.

Gospa (pri obedu profesorju, ki je na obisku):
»Vzemite, prosim, še palačinke, saj so tako majhne!«

Profesor: »Hvala lepa, sem že dve pojedel.«

Majhni petletni domači sinček (ki je profesorja kake četrte ure neprenehoma opazoval): »O ne, štiri, jaz sem jih štel.«

Štiri naenkrat.

Majhna osemletna deklica pride iz šole in teče vsa žalostna k materi ter ji pripoveduje, kaka nesreča se je zgodila pri neki obitelji: »Pomisli, mama, štiri osebe so tam hkratu umrle.«

Mati maje z glavo, rekoč: »Dete, ti se gotovo motiš.«

»Ne, mama«, odvrne deklica, »saj sem videla tiskano: . . . naša prisrčno ljubljena soproga, mati, sestra in teta . . .«

Uslugi primerno darilo.

Oče se poslavlja — predno odpotuje — od svojega sinčka Vilija.

»Daj mi poljubček«, mu pravi, »pa ostani teh štirinajst dni, ko me ne bo doma, prav priden. Jaz ti prinesem lepo sabljo.«

»Dobro, atek«, odvrne deček, »a to ti povem, ako bom moral biti celih 14 dni priden, potem naj bo sablja tako dolga, da mi bo segla do vratu.«

Ubogi divjaki.

Mož (ki je prečital in odložil časnik) svoji ženi:
»Ti Meta, pa je to čudno, da pošljejo k 5000 ljudje-žrcem samo pet misijonarjev.«

Domači sinček: »To je strašno, ubogi ljudje morajo gotovo gladu umreti.«

Višek vljudnosti.

Štiriletnega Frica se je lotilo često tako čustvo vljudnosti, da ni moči dopovedati. V takem razpoloženju so mu ušle nekoč te-le besede: »Kaj ne, mama, pridni in vljudni otroci ne smejo izustiti nikoli grdih, nedostojnih besed; ti smejo kvečjemu rabiti besede »torta« ali »sladkor?«

Drugi bo večji.

Čevljarski mojster vajencu: »Tepec, ta čevelj je premajhen!«

Vajenec: »E, bo pa drugi večji!«

Pošteno zaslužen.

Oče (sinku): »To ti rečem, ti butec, če bi jaz kot deček to storil, bi me moj oče ubil. Dobil sem od nje-ga v enem tednu več batin kot jih dobiš ti v enem letu.«

Sinko: »Pa si jih gotovo tudi pošteno zaslužil.«

Znala si je pomagati.

Da bi majhno Liziko odvadila sladkosnednosti, si je izmislila mati neko povestico. Začne ji pripovedovati: »Neki deček je šel z očetom v slašči-čarno. Medtem, ko je oče nekaj kupoval in se je slaščičar za trenutek obrnil v stran, je izmaknil deček kos torte in jo hitro vtaknil v usta. Ker je ni mogel tako hitro požreti, se je zadavil.«

Lizika: »Čudno, ali ni imel žepa, da bi torto vanj vtaknil?«

Tudi ta si je znal pomagati.

Oče in mati sta majhnega Cirila navadila, da je na vprašanje: »Kaj si želiš za svoj god?« vedno odgovoril: »Ljubezen svojih staršev!«

Nekoč je bil Cirilek — bilo je to nekaj dni pred njegovim godom — zopet nekoliko poreden. Da bi

sinčka osramotil, ga je oče s strogim glásom vprašal: »No, kaj si želiš za svoj god?«

Prestrašeni Cirilek jeclja: »Ljubezen svojih staršev!«

»Te ne zaslužiš«, odvrne oče osorno, toda Cirilek se hitro ojunači in pravi: »Potem si pa želim lesenega konjička za jahanje in bič!«

Poznavateljica umetnosti.

Majhno Evico spravlja danes njena teta spat, ker je mamica odšla na ples.

Teta sede k Evičini posteljci in ji poje, kakor je storila to vedno njena mamica, pesem-uspavanko.

Toda Evica danes noče zaspati.

»Kaj pa ti je danes«, se jezi teta, »ako ti poje mamica, vedno takoj zaspiš?«

»Oh«, odvrne deklica, »to storim samo tako, da mama neha peti, ker tako grdo poje.«

Star gospod.

Mati pripoveduje svojemu triletnemu sinčku Alfredu o psu, ki so si ga njeni starši nedavno kupili, pa jim je takoj drugi dan odtekel.

»Zakaj pa pes ni ostal pri dedeku?« vpraša mali.

Mati: »Zato ne, ker je hotel zopet k svojemu staremu gospodu.«

Alfred: »Pa saj je vendar dedek tudi star gospod!«

Sram ga je bilo.

Oče: »Tako torej, Branko, ti si bil zaprt po šoli, ker nisi imel opravičbe, ker si včeraj izostal iz šole?«

»Saj sem ti vendar napisal opravičbo, ali si jo doma pozabil.«

Sinček: »Nisem je pozabil, a v opravičbi je bilo toliko pogreškov, da me je bilo sram oddati jo.«

Vse Evine hčere so enake.

Mati: »Ali bi še hotela imeti sestrico, Julika?«

Julika: »Hotela, a tako lepa ne sme biti kakor sem jaz.«

Vzor otroka.

Oče: »Ti pri zobozdravniku niti vpil nisi, Vilko?«

Vilko: »Pa kako bi se upal v tuji hiši vpiti?«

Po ovinkih.

Mala Metka, triinpol leta stara, je bila pri stricu na obisku. Na mizi zagleda jabolko. Poželjivo ga opazuje, a se ne upa prositi zanj, ker ji je mama strogo zabičala, da naj pri stricu ničesar ne zahteva. Končno pa deklici vendarle mine potrpežljivost in prične tako-le govoriti:

»Ah, ljubi striček, če boš imel kedaj kako staro jabolko, ki ga morda ti ne bi hotel jesti, kaj ne, da ga potem podariš meni?«

Kajpada je striček smehlja je svoji srčkani nečakinji poklonil ono jabolko z mize.

Vprašanje brez odgovora.

Jurček vpraša nekega dne očeta: »Kakšno knjižico pa imaš tukaj?«

Oče: »To je beležnica; v njo pišem, kadar si poreden?«

Jurček: »Kam pa pišeš, kadar sem priden?«

Pozna jih.

V mestnem parku se igrajo otroci iz boljših krogov. Pa vpraša lepo oblečen fantiček neko deklico: »Koliko si stara, Milena?«

»Deset let«, odvrne deklica.

»No, no«, pravi deček, »ve ženske se delate vedno mlajše kakor ste v resnici.«

Naj se pošteno naspi.

Majhen Metodek (ko se spravlja zvečer) spet: »Jaz bi si najrajši kupil psa, ki bi me ponoči čuval, da bi se mogel moj angel varih vsaj enkrat pošteno naspati.«

Za vse enaka pravica.

Dva bratca, v starosti štiri in šest let, sta medtem, ko mati kuha, najrajši v kuhinji. Nekoč dela mati potico ter ima poleg sebe lonec strdi. Za njenim hrbtom se vname med dečkoma prepir. In ko ju mati opominja, naj mirujeta, se pritoži starejši deček, rekoč: »Karlek je že dvakrat segnil v lonec strdi, jaz pa samo enkrat.«

Vzrok ponavljanja.

Gospa Adela, izvrstna pevka, pripoveduje svoji prijateljici, ki jo je s svojo hčerkico Emico obiskala, o koncertu, pri katerem je prejšnji večer sodelovala, med drugim sledeče:

»Pomisli, draga, pesem v »Prodani nevesti« sem morala še enkrat peti.« Pa jo prekine njena hčerkica, rekoč: »Mama, ali si tako slabo pela, da si jo morala ponavljati?«

Dober obed.

Gost (pri obedu o neki obitelji): »Jaz vam povem, gospa, da tako dobremu obedu nisem vajen.«

Domači sinček (naglo): »Gospod, mi tudi ne!«

Pozna jih že, a ne ve, čegavi so.

Neka gospa vpraša majhnega dečka: »Ali poznaš ti naše otroke?«

Ta odgovori: »Poznam jih že, a da so vaši, tega nisem znal.«

Ne govoriti.

Mirček hoče pri jedi vedno govoriti. Mati mu to zabrani, češ, pri jedi se ne sme govoriti, ampak samo jesti.

A zdaj Mirček neprenehoma ponavlja: »Ne govoriti, samo jesti . . .«

Petelina uči.

Triletni Tinče zagleda na gnojišču petelina; približa se mu in začne deklamirati: »Petelinček lepo poje, k sebi vabi piške svoje.« Ko je te beseda dvakrat ponovil, utihne pa vpraša, obrnjen proti petelinu: »No, ali jo že znaš?«

Mama še bolj kriči.

Mati je uspavala najmlajšo hčerkico; pri tem je precej glasno pela. Starejši sinček je medtem v veži delal prasko in kričal. Teta ga posvari, rekoč: »Mihalek, ne vpij tako, da bode Dorica mogla zaspati.«

Mihalek pa odgovori: »Saj mama še bolj kriči!«

Medved je tu.

Mati je odpotovala in triletni sinček je spal s svojo sestrico Katiko v očetovi spalnici. Ko zasliši ponoči očeta smrčati, skoči prestrašen kvišku ter zapije: »Katika, Katika, medved je tu!«

Dvojne prsi.

»Ali si se pošteno umil?« vpraša mati svojega sinčka.

Ta pa odgovori: »Prednje prsi so že umite, zdaj si moram umiti še zadnje prsi.«

Šele potem.

Pazi, stari zvesti domači čuvar, ki ga imajo vsi radi, je zbolel. Ker je že star, ni več upanja, da bi

okreval. Majhni domači sinček Nacek, ki sluti, da bode izgubil svojega zvestega tovariša v igri, je zelo žalosten in toži svojo bol navzočemu prijatelju Francetu.

Ta pa pravi: »Jaz se bom jokal šele, ko bode mrtev.«

Zna že naprej.

Mati: »No, Rudek, zakaj se pa nič ne veseliš svojih lepih igrač, ki si jih dobil za god?«

Rudek: »Zato ne, ker mislim na to, kolikokrat bom radi teh igrač tepen, ko jih razbijem.«

Ne verjame.

O slovečem nemškem jezikoslovcu in pisatelju, profesorju Jakobu Grimmu se pripoveduje, da je doživel ta-le dogodek:

Nekega dne sedi ta učenjak v svoji sobi in piše. Kar potrka na njegova vrata nekdo prav ponižno. Majhna deklica vstopi, se lepo prikloni in začne: »Ali si ti gospod Grimm?«

»Dà, ta sem«, odgovori učenjak.

Deklica: »Ali si ti oni Grimm, ki je napisal one lepe pravljice, ki sem jih dobila o Božiču?«

»Dà«, odvrne Grimm smehljaje, »te sem jaz skupno s svojim bratom napisal.«

Deklica: »Torej si gotovo napisal tudi pravljico o prebrisanem krojaču?«

Ko učenjak to potrdi, nadaljuje deklica: »Potem sem ti dolžna tolar, zakaj pod pravljico stoji: Kdor tega ne verjame, plača tolar, in jaz te povestice ne verjamem. Toda danes ti morem dati le 4 groše, več nimam v svoji hranilni puščici; v kratkem ti prinesem ostanek.« Grimm se prav prisrčno nasmehne, vzame denar, vpraša deklico, kako ji je ime in kje stanuje, pa jo prijazno odslovi.

Po svojem slugi pošlje kmalu nato 4 groše dekličini materi in še povrhu en tolar za hranilno pu-

ščico. Ta odkritosrčnost in naivnost otrokova je Grimmu zelo ugajala.

Napetost babice.

Neki lastnik radija pripoveduje: »Moj šestletni Radivojček se zelo zanima za radio. Zadnjič me je gledal, kako sem meril z voltametrom, koliko voltov še ima baterija.

Čez nekaj dni pa je zbolela babica, in zopet je bil Radivojček poleg mene, ko sem babici meril temperaturo. Potegnil me je za rokav ter mi zašepetal na uho: »Atek, koliko voltov napetosti pa ima babica?«

Pametni Moric.

Moric pride iz šole in se veselo skakljaje približa očetu, rekoč: »Tatek, gospod učitelj je danes priznal, da sem jaz pametnejši od njega.«

Oče: »Kako to?«

Moric: »Najprej je rekel, da moramo vedno pametnejšega vprašati, česar ne razumemo. Kmalu na to pa je mene vprašal, koliko je petkrat deset.«

Točen odgovor.

Mati (jokajočemu otroku): »Kolikokrat sem ti že rekla: Utihni! Ne jokaj!«

Otrok (jokaje): »Trikrat!«

Molitev.

Oskar in Moric se spravljata spat. Ker jima je mamica naročila, da morata vsak večer, predno gresta spat, moliti, zato začne Oskar: »Dragi in dobri Bogec! Glej na mene in čuvaj me v spanju ter daj tudi mojima roditeljema mirno in sladko spanje. Oskar.«

Nato se oglasi Moric in reče: »Istotako. Moric.«

Previdnost je povsod dobra.

Majhnega Izaka so v mestnem parku nagovorili nekateri dečki, ki so prežali za grmovjem: »Ti! Mi se igramo vojno! Ali se hočeš z nami igrati?«

Izak (nekoliko pomišlja, potem pa odvrne): »Za vse slučaje — kako močen pa je sovražnik?«

Bivši papa.

V istem parku se igra druga skupina otrok. Nankrat zapusti en deček družbo tovarišev, pa zbeži za nekim gospodom, da ga pozdravi.

»Odkod pa poznaš tega gospoda?« ga vpraša tovariš, ko pride deček nazaj.

»To je bil prej moj papa«, odvrne deček.

Čudna stava.

Učitelj: »Zakaj tvojega brata danes ni v šoli, Francek?«

Francek: »Prosim, gospod učitelj, brat je bolan. Padel je skozi okno in se močno poškodoval. Stavili smo, kateri bi se najdalje skozi okno nagnil, in brat je dobil stavo.«

Neumnosti uganjajo.

Majhna Nežica (ki je gledala ognjegasce pri njihovih vajah):

»Glej, glej, mama, vojaki uganjajo neumnosti!«

»Ata« in »mama« ne — pač pa »pivo«.

Na Bavarskem, kjer se popije neizmerno mnogo piva, se je dogodilo to-le:

Stric (na obisku): »No, kaj pa dela tvoj »mali«? ali že zna reči »ata« in »mama«?«

— »To ne, pač pa »pivo«.

Papa — največja kamela.

Triletni Odek in štiriinpol leta stari Konrad ogledujeta v knjigi s podobami kamele. Odek bi rad znal, katera izmed njih je papa. Konrad pokaže na največjo kamelo, češ, ta je papa, kar se pa Odeku ne zdi povsem verjetno. Da bi bratca prepričal, da ima on prav, pokliče očeta, pa mu pravi: »Kaj ne, papa, največja kamela je vedno papa?«

V jezik jo je vgriznila.

Prapotnikovi sedé pri večerji in jedó prekajeno meso z zeljem. Oče in mati se pogovarjata o nekem slučaju, ki se je pripetil nedavno, ko je namreč umrlo nekaj ljudi, ki so uživali meso ikraste svinje. Starša naglašata pri tem, kako mora biti človek previden, da ne postane žrtev po ikrah okuženega mesa.

Kar naenkrat pa se začne mala Zlata jokati. Na vprašanje, kaj ji je, odgovori jokáje: »Joj, joj, mene je ikra v jezik vgriznila!«

Pregrizla je namreč poprovo zrno.

Zaradi drsalk.

Jurčka je vse občudovalo in hvalilo, ker je rešil svojega prijatelja, kateremu se je udrl led.

»Povej, fantek«, ga je nagovorila neka ženska, »odkod si vzel pogum, da si se podal v smrtno nevarnost za svojega prijatelja?«

Jurček: »Saj je imel na nogah moje drsalke.«

Jeziki.

Po dolgem prigovarjanju je zdravnik pripravil Janezeka, da mu je pokazal jezik.

»Tako je lepo«, ga je pohvalil zdravnik.

Ko je šel drugega dne zdravnik mimo hiše Janezegovih starišev, je videl tropo otrok, ki so mu kazali jezike.

»Kaj naj to pomeni?« se je razjezil zdravnik.

Tedaj pa mu je rekel Janezek: »Ker tako radi gledate jezike, pa vam jih kažemo.«

To ni njegov papa.

Majhnemu Henriku, ki je bil komaj leto dni star, ko se je njegov oče vkrcal na ladjo, so v očetovi odsotnosti pokazali njegovo sliko, češ: »To je tvoj papa!« Deček je potem to sliko večkrat opazoval, in ko se je oče vrnil, ni hotel sedaj že triletni Henrik ničesar o papanu slišati. Vedno je vpil: »To je moj papa, moj papa nima nog!« Podoba, ki jo je deček večkrat gledal, je bila namreč samo doprsna.

Samo malo.

Mali Koštrunček je dobil za Božič lepo knjigo s povestmi. Ko ga je stric, ki je prišel na obisk, vprašal, je-li tudi pridno čita, je ta to potrdil. Nekaj dni pozneje ga je stric isto vprašal. Odgovor pa se je glasil:

»Veš, striček, malo že rad čitam vsak dan, a vedno čitati, se mi zdi preneumno.«

Na izprehod gredó.

Mamica, ki pelje malega Dušana na izprehod, pravi dečku, naj ji da roko, potem bosta mogla teči kakor črna kokoška, ki je pravkar pricapljala tam mimo.

Brž poda otrok mamicí roko, drugo pa pomoli kokoški, rekoč: »Daj, pica, rokico, potem gremo na izprehod!«

Hotel je spolniti.

Da bi razvezal na novo vstopivšim učencem jezike, je obesil neki učitelj sliko s kozo na steno in izpraševal otroke po posameznih delih njenega telesa.

Nazadnje so imenovali tudi vime. Sedaj pa se vzdigne naenkrat učenček, ki je do sedaj molčal in zavpije: »Pri glavi ima tudi majhno vime!« Mislil je namreč na podbradek.

Prezgodnja pohvala.

Triletna Mimica je prinesla nekega dne po materinem naročilu svojo avbico sosedi za vzorec. Tedaj reče soseda svoji hčerkici Jožici: »Pojdi in daj Mimici kako igračko, ker je tako ljubezniva in nam posodi svojo avbico.«

Jožica odgovori: »Seveda, dam ji kar celo škatljo z igračicami.«

Mati: »Kaj, kar celo škatljo ji daš?«

Jožica (malo pomišlja, potem pa pravi): »Dà, mamica, dam ji, toda prej jo izpraznive.«

Sedaj že bolj razume.

Majhna Suzana je rada poslušala povestice in jih ravno tako rada zopet pripovedovala. Kajpada, na svoj način. Nesmisel njenega pripovedovanja je čudovita in često zelo zabavna. Ob koncu pripovedovanja navadno poreče: »Kaj ne, mamica, ti še gotovo vsega prav ne razumeš?« In začne znova pripovedovati, dokler na koncu ne pripomni: »Sedaj pa že nekoliko bolj razumeš. Kaj ne?«

Čudna prispodoba.

Če je Suzana kaj jedla, je moral dobiti tudi Čuvaj (domači pes) svoj delež. Tako je nekoč prosila mamico: »Daj Čuvaju še košček mesa; on pač tudi tako rad je kot ti!«

Muca brez repa.

Nekoč je rekla teta Suzani, ki je deklíco zelo rada imela:

»Ti, Suzanika, si pač prava muca!«

Ogorčena odvrne Suzana: »Kje pa imam repek?«

Zanimivo je bilo poslušati pogovor Suzane z majhno, nekoliko starejšo Reziko. Če je potem Rezika odšla, je Suzana pripovedovala mami to, kar jo je posebno zanimalo. Tako je začela nekoč z resnim obrazom: »Ti mamica, Rezika pa ima bratca, in ta je fantek.«

Ne bo moker.

Nekoč bi morali skopati malega Naceka. Dekla ga je dražila češ, da se bo ona kopala in se je napravljala, kakor da hoče stopiti v banjo. Tedaj pa začne vpiti mali: »Rezika ne, mokra boš!« Rezika pa odvrne: »Ti boš tudi moker, če se boš kopal.«

»Jaz ne«, zatrjuje mali, »saj mi bodo mamica srajčko slekli.«

Po ovinkih.

Mali Ivek si je pokvaril želodec in je moral držati nekoliko časa strogo dieto. Po večerji si lupi oče jabolko, da bi jo povžil. Ivek ne sme uživati sadja in se skoraj ne more premagovati. Očeta si ne upa prositi za grizljaj jabolka, zakaj zdravnik je strogo prepovedal: »Dečko! Ne sadja jesti!« Toda to je lahko rečeno, a težje storjeno. Med sinčkom in očetom se je razvil ta-le dvogovor:

Ivek: »Ata, ali boš jabolko, ki ga lupiš, jedel?«

Oče: »Seveda ga bom.«

Ivek: »A jabolko je zeló veliko, ata!«

Oče: »Dà, dà, veliko je res, toda moj glad je še večji.«

Ivek: »In ti ne bo škodovalo, če boš sam tako veliko jabolko pojedel?«

Oče: »Ne verjamem. Sicer pa bi mi lahko tudi Anica pomagala.«

Ivek: »A Anico bi gotovo želodec bolel, ako bi jedla jabolko.«

Oče: »Potem bi imel vsaj sotrpina.«

Ivek: »Ata, to pa ni lepo, da hočeš tudi Anico napraviti bolno — glej, pri meni je sedaj že vseeno!«

Oče (ki se je komaj vzdržal, da se ni na glas smejal): »Na, to imaš, ti majhni ciganček!«

To rekši, da oče Iveku majhen krhelj.

Ivek ga pojé in pripomni na to: »Ata, če moram že radi Anice trpeti želodčne bolečine, potem je bil ta grižljaj mnogo premajhen.«

Velika drevesa.

Ko je bila nekoč mamica s svojim triletnim sinčkom Jurčkom v gozdu in je deček gledal in se čudil velikim drevesom, je rekel: »Drevesa so velika, ta že morejo odpreti vrata!«

Sitna veverica.

Mamica je bila s svojim triletnim sinčkom Dušanom v mestnem parku. Ondi je skakala okrog tudi zeló krotka veverica. Na prigovarjanje mamice ji je ponudil deček nekoliko orehov, katere je veverica hlastno grabila in grizla. Ko sta se mamica in sinček odstranila, pravi mali: »Kaj ne, mamica, zdaj bo veverica sitna?« (Otrok ni razločeval besedic »sita« in »sitna«.)

Zakaj ni pravice na svetu.

»Ni pravice na svetu!« je rekel mali učenček. »Učitelji dobivajo plačo, delati in izdelovati naloge pa moramo mi!«

Že prijaznejše gleda.

Mali Željko je bil zopet enkrat poreden. Ko ga je mamica pokarala, je napravil deček zelo grd in čmenren obraz. Mamica pokliče papana. Sedaj pa začne Željko vpiti: »Mamica, ne kliči papana, saj že prijaznejše gledam!«

V lekarni.

Deček: »Prosim za en dinar kamiličnega cvetja za čaj, a prav malo!«

Lekarnar: »Zakaj pa malo?«

Deček: »Zato, ker je zame.«

Da se ljudje ne bodo sramovali.

Triletna Tinica je bila z materjo v mestnem vrtu. Naenkrat zašepeče deklica materi nekaj na uho, kar bi seveda ne smel nikdo drugi slišati.

Mati jo zavrne z besedami: »Počakaj še, da prideve domov!« Toda stvar se ni dala dolgo odlagati, in tako se je morala mati udati. Poiskala je najskrivnejši kotiček med nasadi. Materi je bilo kajpada to neprijetno zaradi mimoidočih ljudi, a hčerka jo tolaži in naroča: »Postavi se, mamica, spredaj, da se ljudem ne bo treba sramovati.«

Kaj je lažje.

»Oh, mamica«, vzdihuje petletni Šimek, »kljubovati je pač mnogo lažje kakor ubogati!«

Teško, a hitro popravljeno.

Učitelj, ki razdeljuje šolska naznanila: »Lizika, ti se moraš potruditi, da si popravič »petico«¹ iz veronauka!«

Drugi dan prinese Lizika od očeta podpisano naznanilo nazaj, in pravi jokáje: »Prosim, gospod učitelj, »petico« je težko popraviti.« Pri tem pokaže na luknjo, ki je nastala v izpričevalu radi radiranja »petice«. Nad luknjo je napisala Lizika »enojko«.

Brihtna Milkica.

Osemletna Milkica — učenka 3. razreda — je hodila ob četrtnih k stricu na kosilo. Ko je svoj ko-

¹ To je bilo takrat, ko je bila petica najslabši red; sedaj je najboljši!

šček torte povžila, je vpraša stric v šali, kam je izginila torta.

»Začarala sem jo, ni je več«, odgovori hitro deklica.

Stric: »Ali se učite to v šoli?«

Milkica: »Seveda, jaz imam iz čaranja enojko.«

Stric: »No, pa začaraj, da pride torta zopet nazaj!«

»To pa se učimo šele v četrtem razredu«, odvrne bistrournna Milkica.

Red — postranska stvar.

Razvajeni materin ljubljenec, mladi Viktor, dijak 2. gimnazijskega razreda, pride nekega dne ponosno domov in kliče svoji mamici nasproti: »Hej, mamica! Danes sem se pač izkazal; latinsko nalogo sem prvi v četrtr uri izgotovil!«

»No, in kakšen red si dobil?« vpraša mati, ki je nekaj slutila.

»To je postranska stvar« — odvrne nekoliko obotavljaše Viktor.

Ni ga rabil.

Deček (pri zdravniku): »Prosim, gospod doktor, za smrtovnico, moj oče je umrl.«

Zdravnik: »Kdo pa je zdravil tvojega očeta?«

Deček: »Mati, gospod doktor!«

Zdravnik: »Ti me ne razumeš prav; vedeti hočem, katerega zdravnika je imel tvoj oče.«

— »Nobenega, gospod doktor, oče je kar brez njega umrl.«

Premakljiva lastnina.

V računski uri so govorili o premičnini in nepremičnini.

Učitelj vpraša: »Imaš ti tudi premakljivo lastnino?«

Učenec: »Dà, noge!«

Ne kliče ga.

Na šoli pri Sv. Bolfenku je bil učenec vprašan, kako ga oče kliče.

Odgovor se je oglasil: »Oče me nikoli ne kliče, on samo zažvižga.«

Tudi doma je lahko priden.

Majhni, petletni Tonček je bil prvič v otroškem vrtcu. Ko je prišel domov, ga vpraša mati, kakó se mu je dopadlo.

»Bilo je lepo, mamica«, odgovori Tonček, »toda jaz sem lahko tudi doma priden.«

Trgovec, kakor oče.

Učitelj: »Kaj bi se zgodilo, ako bi solnce naenkrat ugasnilo?«

Mali Moric: »Premog bi podražili.«

Prozorna telesa.

Učitelj: »Imenujte mi prozorna telesa!«

Minka: »Steklo.«

Učitelj: »Dobro, kdo še mi zna imenovati kako drugo prozorno telo?«

Jerica: »Luknja v ključavnici!«

Samo kar tako.

Mlada, lepa učiteljica je bila temne polti. Nekoč je zabičila učencem, da se morajo vsak dan pošteno umiti. Pri tem jih je od klopi do klopi strogo merila. Tudi učenci so to medsebojno storili. Eden učencev je pokazal na temnopoltega Italijančka, rekoč: »Ambrosio je rjav« in nekako boječe-sramežljivo je pogledal tudi učiteljico ter dejal: »Gospodična je tudi rjava, a ne umazana, ampak samo kar tako.«

Okusen dar.

Na Miklavževo je vladala v šoli velika razburjenost. Na predvečer je Miklavž mnogo deklic-učenk bogato obdaril. Nekatere so prinesle te nebeške darove tudi svoji učiteljici. Rozika je dobila med raznimi sladkarijami tudi škofa Miklavža iz medenega testa. V dvomu je, ali ga naj da učiteljici ali ne. Toda njena ljubezen do učiteljice je zmagala, in tako je prinesla deklica vsa srečna sladkega Miklavža v šolo. Poprej pa je še košček odgrizla.

»Je prav okusen«, zagotavlja Rozika, »jaz sem ga že poskusila.«

Čudna igra.

Mali Janezek reče nekega dne svoji za leto dni starejši sestrici:

»Pojdi, igrajva se poredneža! Ti boš mama in boš nekaj prepovedala, jaz pa bom isto vseeno storil.«

Zakaj je lahko papa.

Mali Ivanček je z veseljem in ponosom zatrjeval materi:

»Mama, sedaj sem že lahko papa, ker sem si suknjo že čisto sam zapel.«

Zakaj se ni jezil.

Franček je srečal sosedovega Jožeka, ki je nosil v pločevinasti posodi svojemu očetu jesti. Sedaj se je vračal s prazno posodo domov. V razposajenosti je butnil Franček v posodo in pri tem nekaj zamrmral, za kar se pa Jožek niti zmenil ni.

»Ali se ne jeziš, da sem ti butnil v posodo?« vpraša Franček.

»Bog ne daj!« odgovori Jožek.

»Ali se jeziš sedaj?« je poprašal napadalec, ki je istočasno udaril po posodi s tako močjo, da se je pločevina vdrla za pest debelo.

»Niti najmanj« odgovori hladno Jožek.

»Sedaj pač?« je izpraševal mali porednež dalje, ko je posodo tako raztolkel, da ni bila za nobeno rabo več.

»Mi ne pride na misel« odvrne Jožek smehljáje, »moja mama si je danes zjutraj izposodila to posodo od tvoje mame. Boš slišal, kaj ona poreče k temu! Bržkone se boš moral jeziti tí in ne jaz!«

Sedaj pa že ve.

»Mamica, odkod so knjige?« Tako je vprašal majhni Peterček svojo mamico.

— »Tiskajo jih.«

— »Kdo jih tiska?«

— »Tiskar, dete moje!«

— »Odkod pa jih dobi tiskar?«

— »Od založnika — to je od moža, ki jih da tiskati!«

— »Odkod pa jih dobi ta?«

Mamica se nasmehne majhnemu radovednežu, potem pa pravi: »Od pisatelja, srček moj!«

— »Kdo je to?«

— »To je mož, ki piše knjige.«

— »Vse?«

— »Ne, vseh ne — en mož vendar ne more spisati vseh knjig; imamo več pisateljev.«

— »Koliko?«

— »Dete, tega ne vem.«

Peterček postaja vedno bolj radoveden, se spenja po mamici, zre k nji navzgor in izprašuje znova: »Mamica, kaj stoji v knjigah?«

— »Mnogo tega, otrok: o zvezdah, o zemlji, o cvetlicah in živalih in o ljudeh.«

— »Zna pisatelj vse to na pamet?«

— »Seveda!«

— »Odkod zna to, mamica?«

Mati (zdihuje): »To se je učil, Peterček!«

— »Od koga, mamica?«

- »Od svojih učiteljev!«
 — »Od svojih učiteljev?« ponavlja Peterček počasni in sanjavo. »Od koga pa so se ti učili?«
 — »Sinček moj dragi, iz knjig.«
 — »Iz drugih knjig?«
 — »Dà!«
 — »Iz kakšnih?«
 — »Iz starih knjig, dete, ki so jih poprej imeli.«
 — »Poprej?« Peterček si opira z roko glavico in zre zamišljen skozi okno. »Prej?« ponavlja, kakor da ni pri stvari — »Kdo pa je te pisal?«
 — »Stari pisatelji, Peterček!«
 — »Ali niso umrli?«
 — »Dà!«

Mati je mislila, da je sedaj ta pogovor končan, zato se je hotela odstraniti.

— »Mamica!« Peterček je prijel krčevito materino roko in jo zadrževal.

— »Mamica! Iz česa pa so se ti učili, ki so umrli?«

— »Ti-le? Ti so se učili zopet iz drugih knjig — še starejših!«

— »In ti zopet?« Peterčkov glas je postajal hripav od same razburjenosti.

— »Moj srček!«

— »Mamica, jaz bi rad vedel, iz česa ali kje so se učili prvi, čisto prvi?«

Mati si ni znala več pomagati. Ni mogla več utešiti nedolžnosti svojega malčka — nekako boječe je pošepnila: »Otrok moj, tega ne vem. Mogoče od Boga!« —

Čisto mehanično je izpustil Peterček materino roko ter utrujen in ves zmeden legel na klop pri oknu.

V sobi je bilo tiho, in Peterček je v mraku naprej razmišljal o važnem vprašanju.

Mati pride z lučjo iz sosedne sobe.

— »Mamica!« Peterček je objel mamico in začel v eni sapi pripovedovati: »Sedaj pa že vem, mamica,

sedaj pa že umem! Ljubi Bog, ki vse ve in zna, je pisal nekoč veliko knjigo, in ko je bila dogotovljena, jo je vrgel iz nebes na zemljo in mož, ki je šel slučajno mimo, jo je pobral, se učil iz nje na pamet in pripovedoval potem vsem drugim — kajne, tako je bilo, mamica?»

— »Mogoče, dete moje!«

Zakaj Pazi ni utrujen.

»Mamica! Jaz sem utrujen.«

— »Kako moreš biti že sedaj utrujen, Štefek! Le poglej si malega Pazija, ves dan je tekal okrog pa še ni čisto nič utrujen.«

Štefek: »Dà, mamica, psiček pa ima štiri noge, jaz pa samo dve!«

Molitev za vsakdanji kruh.

Majhna Linika vpraša mater: »Mamica, povej mi, ali moli atek tudi: »daj nam naš vsakdanji kruh«?»

Mati: »Seveda, ljubček moj, zakaj to vprašaš?«

Linika: »Zato, ker ga nisem nikoli videla niti najmanjšega koščka kruha jesti, on jè vedno le pečenko in kompot.«

Izdala se je.

Mati: »Nežika, prinesi mi oni kos iz omare!«

Hčerka: »Jej no, mačka ga je snedla.«

Mati: »Katera mačka?«

Hčerka: »Ali ni nobene mačke tukaj?«

Videz vara.

»Ne morem razumeti, kako moreš toliko jesti, pa si tako majhen?« pravi mati svojemu sinčku, ki je srebal že tretji krožnik juhe.

Sinček pa odgovori: »Jaz mislim, mamica, da znotraj nisem tako majhen, kakor zunaj izgledam.«

Majhni mašniki.

Frančeki vidi prvikrat procesijo in vpraša kazáje na ministrante: »Kajne, maša, to so majhni mašniki?«

Kdo ni bil priden v cerkvi.

Mati: »Ali si bil priden in tih v cerkvi?«

Sinček: »Dà, jaz sem bil priden in tih, toda ljudje so vedno vpili: Prosi za nas! Prosi za nas! pa kar niso hoteli nehati.«

Nima časa.

Mali Ivanček bi moral po jedi nekoliko spati, a noče. Prime se z obema rokama za omrežje pri oknu in vpije: »Nimam časa spati, molam pli oknu vun gledati; teta naj spi, ona ima čas.«

Mnogo prenese.

»Te hrane ne prenesem«, pravi oče opoldne pri obedu. Majhni sinček pa odgovori: »Jaz pa mnogo prenesem, kar imam enkrat v želodcu, ne pade več ven.«

Še gre za silo.

Tujec vpraša majhno učenko, kako se ji v šoli dopade.

Ta pa odgovori: »Tako, tako! Še gre za silo!«

Dober spomin.

Gospod: »Ti, punčka, si torej Bučarjeva. Pri vas sem bil nekoč na obed povabljen.«

Deklica: »O tem naša mama večkrat pripoveduje.«

Gospod: »No, in kaj pravi? Kajne, da sem s svojimi šalami zabaval celo družbo?«

Deklica: »To ne, pač pa, da ste grozno dosti pojedli.«

Mali modrijan.

Šestletni sinček se je igral z blatom in se je pri tem strašno zamazal. Ko ga je mamica snažila, je modroval deček tako-le: »Kako se je moral šele ljubi Bog zamazati, ko je delal iz ila Adama.«

Ni tako težek.

Pri neki pojedini je zmanjkalo stola. Neki povabljeni mladi gospod vzame radi tega domačega sinčka na kolena. Čez nekoliko časa se oglasi deček, rekoč:

»Kajne, da jaz nisem tako težek kakor moja starejša sestra?«

Izdala jo je.

Oče: »Pojdi, Milica, pa lepo poljubi gospoda doktorja.«

Milica: »Jaz se bojim, ata. Naj ga poljubi prej mama, kakor ga je včeraj, ko tebe ni bilo doma.«

Danes ne.

Mati: »Pojdi sem, Zvonko, da ti dam zdravilo, ki ti ga je zapisal zdravnik.«

Sinček: »Opustiva, mama, danes to, ker se ne počutim posebno dobro.«

Zakaj odmetavajo sneg.

Sinček, ki vidi, da odmetavajo s strehe sneg, vpraša očeta: »Oče, zakaj pa odmetavajo sneg s strehe?«

»Zato, da bi se nam streha ne udrla«, odgovori oče.

Sinček: »Aha! Kaj ne, oče, po cestah pa ga odmetavajo zató, da bi se zemlja ne udrla?«

Ker ima marelo.

Dedek: »Janezek, zakaj pa se jokaš?«

Janezek: »Včeraj sem dobil novo marelo, de-
ževati pa noče.«

Želja.

Oče reče svojemu sinu: »Poslušaj, malček; za
praznike nas obišče štokrlja in ti prinese s seboj da-
rilce. Ali želiš bratca ali sestrico? Potem govorim z
mamico.«

Sinček: »Veš kaj, papa! Če je štokrli in tebi vse-
eno in če tudi mamica nima nič proti temu, potem
bi najraje imel lepega konjička.«

Na cestni železnici.

V polnem vozu cestne železnice sedi debela
gospa, ki tehta gotovo svojih sto kilogramov. Stisnjen
poleg nje sedi v kotu droben deček. Gospa se ogle-
duje po vozu in opazi dve mladi gospodični, ki stojita.
Zato pravi dečku: »Ti, zakaj pa ne vstaneš, da bi
vsaj ena teh gospodičen lahko sedla?«

Deček pa odgovori: »Zakaj pa ne vstanete vi,
gospa, da bi obe lahko sedli?«

Bratovska ljubezen.

Teta je vprašala svojega šestletnega nečaka:
»Ali si pravično razdelil čokolado s svojim majhnim
bratcem?«

Deček: »Dà, tetka, jaz sem pojedel čokolado,
bratec pa je dobil papir z lepimi slikami.«

Marija na kolodvoru.

Pobožna teta je z malim nečakom vsak dan po-
navljala krščanski nauk.

Nekega dne je ukazala dečku, naj pripoveduje
zgodbo o zbuditvi Lazarja od mrtvih.

Deček pripoveduje: »Lazarjeve sestre so poslale po Jezusa, a Marija mu je šla naproti do kolodvora.«

Kaj vse opice vedò.

Majhna deklica, ki je stala s svojim očetom v zverinjaku pred kletko z opicami, vpraša: »Kaj neki mislijo opice, ko tako pred njimi stojimo in jih gledamo?«

Oče: »Mislijo si to, da si tudi ti majhna opica.«

Hčerka: »Ali vedò tudi to, da si ti moj atek?«

Ugledna gospa.

Majhna Tinica pride vsa razburjena iz šole in pripoveduje: »Misli si, mama, na trgu je neka ugledna gospa, mnogo bolj ugledna kakor si ti, ukradla gos.«

Snažna naloga.

Oče: »Oh, Pepček, kakšen pa si! Obe roki sta polni tintnih madežev.«

Pepček: »Veš, ata, mi smo danes v šoli pisali nalogo iz spisja na snažno.«

Se ne spodobi.

Kmet je prišel na vrt vprav v tistem hipu, ko je skočil čez plot sosedov Pepček, ki je klatil hruške. Kmet je zaklical: »Postoj, Pepček, se bova nekaj pomenila!«

Pepček: »Hvala! Za tako majhne dečke, kakor sem jaz, se ne spodobi, da bi se odrasli ljudje z njimi razgovarjali.«

Ne more ugovarjati.

»Ti porednež ti«, pravi mati svojemu štiri-letnemu sinčku, ki jo je nekaj razjezil, »če boš vedno takšen, ti ne dam jesti.«

»Pa mi moraš dati jesti!« odvrne mali odločno.

»Kako to?« vpraša začudena mati.

Sinček: »Zato, ker si ti moja mama.«

Mati: »No, in kdo je zapovedal, da morajo mame svojim otrokom dajati jesti?«

Sinček: »Ljubi Bog!«

Trmoglava mati.

Splašil se je neki konj ter oddirjal po cesti.

Mali Tinček je hotel na vsak način za njim teči.

»Ne smeš, Tinček«, pravi mati, »ti ostaneš tukaj!«

Tinček: »Jaz moram, mama . . .«

Mati: »Še enkrat ti rečem: ti ostaneš tukaj!«

»Pa si danes zopet trmoglava« vzklikne mali z očitajočim glasom.

Jok brez vzroka.

Petletna sestra pripoveduje svojemu štiri-letnemu bratcu, da se ji je nekaj izredno lepega sanjalo; bila je pri slaščičarju in jedla raznovrstne dobre reči: torte, krape, čokolado in razne druge sladkarije.

Milček jo posluša z odprtimi ustmi in vpraša potem boječe: »In kaj sem jaz jedel?«

—»Ti nisi ničesar jedel, saj te niti zraven ni bilo«, odvrne setrica.

Ko deček to sliši, se začne nemilo jokati, komaj so ga potolažili.

Koristna domača žival.

Hčerka: »Mama, naša muca pa je res koristna domača žival.«

Mati: »Zakaj pa, dete?«

Hčerka: »Včeraj je snedla našega kanarčka, in zdaj mi ni treba več zanj po pičo hoditi.«

Glasna vest.

Neki oče pripoveduje: »Želodec moje hčerke pogosto in prav močno kruli, to pa tudi takrat, če ni lačna. Temu se otrok čudi in me ob taki priliki nekoč vpraša: »Ata, ali je to moja vest, ki tako glasno govori.«

Sebi za očetov god.

Sinček: »Ata, ali bi mi ne hotel podariti pet dinarjev?«

Oče: »Čemu ti bodo, Drejče?«

Sinček: »Veš, ata, jaz si kupim nekaj sladkega za tvoj god.«

Čudno maščevanje.

Jožek je svojega mlajšega bratca Franceta radi neke pregrehe malo pretepel. France se je radi tega zelò razsrdil in pravi: »Jaz skočim skozi okno!«

Jožek: »Potem boš pa mrtev in boš le sam sebi škodoval.«

France: »Pač ne; ako bom mrtev, pridem kot angel v nebesa in bom na tebe doli bliskal.«

Ni se dal kar tako odpraviti.

Mirček lista po knjigi s podobami. V nji opazi pismonošo, ki drži v roki pismo, moleč ga neki gospè. Pri tej podobi Mirček nekaj premišljuje, potem pa vpraša: »Mama, zakaj pa pismonoša ne odda pisma? Naš pa vedno takoj odide.«

Smehljaje odgovori mati: »Ker ni nikjer vrat.«

Mirček pa s tem odgovorom ni zadovoljen in naglo odvrne: »A kje je potem noter prišel?«

Slab pevec.

Tomažeka je dekla pri materi zatožila, da je podil perutnino.

Mati: »Tomažek, si zopet podil kokoši?«

Tomazek: »O ne!« — Čez nekoliko časa: »Samo petelina; preveč grdo poje, spravi nam novega, ki bo znal lepše peti.«

Eno ali drugo.

Rudolf (mestni otrok): »Ti, mama, odkod prav-zaprav pridejo jajca?«

Mati: »Kokoš jih znese, otrok moj.«

Rudolf: »Petelin ne?«

Mati: »Ne, dete, petelin ne nese jajc.«

Rudolf: »Tako? Noče ali ne more?«

Morali bi ji poslati naslov.

K neki mestni obitelji, ki se je preselila v novo stanovanje, pride stara beračica, ki je dobivala prej redno vsak petek miloščino. Tožila je starka, da si je mnogo prizadevala, predno je našla novo stanovanje svojih dobrotnikov.

»Mama« — pravi majhni Karlek, ki je poslušal tožbe uboge beračice, »mama, zakaj pa nisi revici poslala našega novega naslova?«

Maščevala se bosta.

Štefek in Konrad sta bila danes zelò poredna. Zato sta bila ostro kaznovana. Šiba je pela svojo pesem. Po prestani telesni kazni sta morala oba še nekoliko časa stati v kotu.

Razvil se je med njima ta-le pogovor: »Kajne, Konrad, ko dorasteva in bova imela otroke, jih bova tudi tepla?«

On ni kriv.

Mati je svojemu dvoletnemu sinčku pokazala na mesec, ki je plaval na nebu. Bil je prvi krajec. Ko deček mesec zagleda, začne jokati in pravi: »O jej, potlto (potrto), a tega ni stolil (storil) Maksek.«

Kdo je osel.

Jokaje pribeži triletna Lenika k očetu.

»Čemu jokaš?« jo vpraša oče.

Lenika: »Fric mi je rekel, da sem osel.«

Oče: »Idi in mu povej, da je osel on!«

Hitro steče užaljena in sedaj potolažena deklica k bratcu in pravi: »Ata je rekel, da je on osel.«

Tudi vzrok.

Pavlek, triletni deček, je pri obedu izpraznil svoj krožnik, pa prosi mater še za več. Mati pa pravi: »Dovolj imaš, Pavlek, glej, tudi tvoj bratec in sestrice nista več dobila.«

Pavlek pa odvrne: »A njima ni toliko treba, ker sta že večja, a jaz še moram rasti.«

Ne bo treba vrniti.

Žena nekega organista pravi svoji petletni hčerki: »Na veliki petek umre Sin božji.«

»Potem morajo tudi k ateku priti plačevat«, pravi deklica.

»A na velikonočno nedeljo rano bo Sin božji zopet od mrtvih vstal«, nadaljuje mati.

»Ali bo moral potem atek denar vrniti?«, vpraša deklica.

Ljudje se morajo sramovati.

Majhni Hinko opominja svojega bratca tako-le: »Joj, Viktor, kakšen pa si, ves umazan. Saj se morajo ljudje sramovati, ako te vidijo.«

Ni mogel poskusiti.

Bojanček, ki je dobil nove čevljičke, je šel v njih prvič na izprehod. Ko pride domov, ga vpraša mati: »No, Bojanček, kako je bilo, ali si zadovoljen z novimi čevljički?«

»Prav nič«, odgovori nejevoljen deček, »niti ene luže nisem našel na cesti, da bi v nji poskušal nove čevljičke.«

Tudi meso.

»Kam pa so odšli oče?« vpraša Gustek, ko sta sedela z materjo brez očeta pri zajutruku.

»V mesto kruha služit« odgovori mati.

»Ah, mama, meni bi bilo ljubo, ako bi zaslužili tudi nekaj mesa.«

Se lažje gospodari.

Štiriletna Rozika hoče na vsak način imeti igračo svojega 8 let starega bratca Dušana. Dolgo se ne da deček omehčati, končno pa pravi: »No, dobro, imej moje igrače, a obljubiti mi moraš, da mi boš gospodinjala, ko bom velik in bom imel trgovino.« Rozika je kajpada v to hitro privolila in dobila potem zaželjene igrače.

Na materino vprašanje (ki je bila pri tej pogodbi navzoča), zakaj hoče Roziko pri sebi imeti, odgovori deček: »Zato, ker jo imam rad, in ker se vendar lažje gospodari, ako ima mož ženo.«

Mož brez deklice.

Mala Anica je na sejmu izgubila svojega očeta. Tavalala je vsa obupana med sejmarji okrog. V strahu je vsakega, ki ga je srečala, vprašala: »Prosim, ali niste nikjer videli nekega moža brez majhne deklice?«

Zakaj ne morejo nič delati.

Oče vpraša v začetku šolskega leta svojega sinčka, ki mora 1. razred ponavljati, kaj sedaj v šoli dela.

»Sedaj«, pravi deček, »sedaj ne moremo pravzaprav še nič delati, ker smo samo majhne otroke dobili.«

Naj jedó žemljo.

Šestletna deklica je videla, kako je njena mati ubogi ženici, ki je vedla ob roki dva otroka, podarila nekaj denarja.

»Zakaj si pa dala tem ljudem denar?« vpraša radovedno deklica.

— »Ker nimajo kruha, dete«, pojasnjuje ji mati.

— »Zakaj pa ne jedó žemlje, ako nimajo kruha?« vpraša začudeno deklica.

Moderní otroci.

Profesor (svojemu sinku): »Dam ti deset dinarjev, ako se enkrat pošteno umiješ!«

Sinko: »Kar obdrži jih, pa si raje ostriži lase!«

Prepozno.

Mati: »Jaz sem ti zapovedala, da ne smeš snesti več kakor tri jabolka!«

Jurček: »Dà, toda ti si mi to rekla, ko sem jih že pet pojedel.«

Hítro je spala.

Nežica je morala vsak dan po kosilu eno uro spati. Nekoč je prišel na obisk njen bratranec in hčerka že čez pol ure prihiti iz svoje sobe pa zašepne materi na uho: »Pomisli mama, s spanjem sem tako hitela, da sem že gotova.«

Strah.

Mali Jožek je bil prvič na koncertu. Umetnik je igral na gosli in Jožek ga je z zanimanjem opazoval.

»No, kakó ti je ugajal koncert?« je vprašala mati sinčka.

»Prav lepo je bilo«, odvrne Jožek, »toda mož je imel grozen strah.«

— »Kako to?« pravi mati.

»Leva roka, ki jo je držal na strunah, se mu je ves čas tresla«, je menil Jožek.

Na travniku.

Na travniku se je igrala štiriletna mestna deklica z žogo, dočim je njena odgojiteljica sedela ne daleč proč in čitala. Naenkrat je deklica padla na nekaj mehkega in vsa v solzah prihitela k odgojiteljici, rekoč: »Oh, gospodična, padla sem v travo, a v tako, ki jo je krava že pojedla.«

Današnja moda.

Stražnik vpraša majhno deklico, čegava je in zakaj joka.

»Zato, ker sem mamico izgubila.«

»Zakaj se je pa ne držiš za krilo?«

»Zato, ker ne dosežem, ker ima mamica tako kratko krilo.«

Zakonska edinost.

Oče: »Mama in jaz sva si edina in sklenila sva, da dobiš pošteno porcijo batin za svojo zadnjo porednost.«

Sinko (jokaje): »Saj to je pa tudi edina reč — v kateri sta vidva vedno edina.«

Sramežljivost.

Mati: »No, Jakec, ali si se pri večerni molitvi Bogecu potožil, kako si bil danes poreden?«

Sinček: »Ne, mama, nisem, ker me je preveč sram. Zato sem si mislil, da ni treba vsakemu vedeti za to.«

Bolj snažen.

V trgovino za perilo pride majhen deček in zahteva ovratnik za svojega očeta.

»Kako velikega?« vpraša prodajalec.

»Številka 43«, pravi deček.

Prodajalec: »Ali naj bo takšen, kakršen je moj tukaj?« (Pri tem kaže prodajalec na svoj ovratnik.)

Deček malo pogleda, potem pa odvrne: »Ne takšen, ampak bolj snažen.«

Mali kontrolor.

Gospa Peteršil je vedela, da njen mož rad več pije, kakor pa je za žejo potrebno. Posebno takrat, če ona ni navzoča. Zato je nekega dne dala možu za spremstvo majhnega Tončka, da bi na skrivnem štel, koliko vrčkov bo papa popil. V gostilni so bili njegovi prijatelji in v splošnem razgovoru je izginil vrček za vrčkom v globok želodčni sod gospoda Peteršila. Naenkrat se spomni, da je treba domov. »Ali kje je pa mali Tonček?« vpraša malo v skrbeh. Opazijo ga pod mizo sedečega, ko si ravno prizadeva, da sleče čevelj.

»Kaj pa to pomeni?« vpraša oče Tončka.

Med splošnim smehom prizna Tonček: »Mati mi je dala modro kredo s seboj in zabičala, da naj si pri vsakem vrčku, ki ga boš naročil, naredim znamenje s kredo na prst. Ker pa mi je prstov na roki že zmanjkalo, sem začel pri nogah . . .«

Vzrok.

Oče (malemu sinčku): »Čemu se tako dereš? Zakaj se jokaš?«

Sinček: »Zato, ker me je mama natepla.«

Oče: »In zakaj te je natepla?«

Sinček: »Zato, ker sem se jokal.«

Škodoželjnost.

Branček (škodoželjno): »Jaz pa grem danes k stricu in se bom peljal z vlakom, ti pa ne!«

Franček (enako škodoželjno): »Jaz pa grem danes za pogrebom svojega očeta, ti pa ne!«

On že ve . . .

Tinček in njegova sestra Elica sta gledala, kako so mala piščeta lezla iz jajc. Bratec je videl, da sestra tega ne razume, pa ji je rekel: »Jaz vem, zakaj prilezejo piščeta iz jajc!«

Elica: »In zakaj?«

Tinček: »Zato, ker se bojijo, da bi jih sicer skuhali.«

Lev.

Milčkova domača naloga.

Včeraj smo bili z gospodom učiteljem v menažeriji.¹ Je precej velik in se končuje v močne šape, ki jih lahko skrije. Njegovo rjojenje je strašno, ako se raztogoti. Njegova gospa se imenuje levinja, ker nima grive in svoje mladiče zelo ljubi. Obstoja iz štirih nog in repa in pridejo vsako leto enkrat na svet. Lev je ljubljenec mesa, jè pa gotovo tudi piškote. Tudi po zemlji hlastnil in že je ni bilo. Njegov strežnik ga krmi z železnim drogom in ga kroti s pogledom. Njegovo zobovje je strašno, njegov jezik je hrapav. Oči so pritrjene v glavi. Vidimo jih tudi ponoči, ker ima okroglo zenico. Rep se nahaja na levi strani. Razprostira se po celi Afriki in Aziji. Od tam smo se peljali s tramvajem nazaj v šolo.

Napačno razumel.

Učitelj: »Zakaj se moramo umivati in na snago gledati, Moric!«

Moric: »Pa res, gospod učitelj, zakaj se moramo umivati?!«

¹ Tukaj je učenec pozabil zapisati, da so videli ondi leva.

Iz računstva.

Učitelj (Moricu): »Ako posodi tvoj ata sosedu dne 1. januarja proti mesečnemu odplačevanju po 50 Din znesek 250 Din, pa ta tri obroke plača, koliko je potem sosed še dolžan?

Moric: »250 Din.«

Učitelj: »Ti se motiš, Moric. Ali ne znaš danes računati?«

Moric: »O pač, toda vi ne poznate mojega ateka.«

Ni vse zlato.

Učitelj: »Pomnite dobro, ni vse zlato, kar se sveti. No, Mihec, povej mi kak zgled!«

Mihec: »Vaš nos, gospod učitelj!«

Logično.

Učitelj: »Kaj je po narodnosti tvoj oče, Jakec?«

Jakec: »Trd Hrvat, gospod učitelj.«

Učitelj: »Zakaj pa trd Hrvat?«

Jakec: »Zato, ker ne zna ne čitati ne pisati.«

Prijetna zima.

Šolski nadzornik (majhnemu dečku): »Kdaj smo imeli zelo prijetno zimo?«

Učenček: »Lani, gospod nadzornik.«

Nadzornik: »Kako to?«

Učenček: »Ker so bili takrat naš učitelj bolni.«

Pridna učenka.

V 1. razredu prvi šolski dan. Iz prve klopi dviga neka učenka neprenehoma roko.

»Kaj pa želiš, dete?« vpraša prijazno učiteljica.

Učenka: »Prosim, gospodična, ali bode skoraj šola minila?«

Napačno razumel.

Katehet: »Katera vrsta ljudi je našega Zveličarja sovražila in preganjala?«

Deček, ki ga je katehet poklical, se ni učil, zato je svojega soseda pod klopjo z ного brnil, češ, naj mu pomaga. Ta mu zašepeče: »Farizeji«.

Deček pa ni prav razumel svojega tovariša, naglo odgovori: »Frizerji«.

Splošna veselost po razredu, ki jo je povzročil ta odgovor, je dečka še bolj zmedla, in ko je katehet ponovil svoje vprašanje, odgovori deček glasno: »Brijači«.

Majhna lažnjivka.

Sedemletna učenka opraviči pri učitelju svojega bratca, češ, da ne more v šolo, ker je bolan.

»Jeli leži?« vpraša učitelj.

»Ne«, odgovori deklica, »moral je z očetom v mesto, ker so šli po usnje.« — O majhna lažnjivka!

Tudi dober odgovor.

Katehet: »Kakšen postane človek, ki skrbi le za svoj telesni, ne pa tudi za svoj dušni blagor?«

Učenec: »Tak človek postane debel.«

Zakaj ga ne bo videl.

Neki učenec je smehljaje kazal na svojega soseda v klopi, ko je katehet razlagal o hudobnih angelih in naglašal, da ne bodo nikoli gledali božjega obličja.

Ko ga katehet vpraša, čemu se smeje, odgovori deček:

»Ta-le tukaj tudi ne bode gledal božjega obličja, ker je zelo kratkoviden.«

Nasprotno.

Učitelj: »Zakaj imaš roko obvezano, Alfonz?«

Učenec: »Opeknel sem se.«

Učitelj: »Kako je to bilo?«

Učenec: »Mama je odšla, jaz pa sem moral paziti na juho, ki se je kuhala in že vrela.«

Učitelj: »Pa si vtaknil roko v juho?«

Učenec: »Ne — juha je ven prišla.«

Dober računar.

Učitelj (v 1. razredu): »Kaj imaš tukaj (kazoč na prste) na roki?«

Učenec: »Tukaj na roki imam prste.«

Učitelj: »Koliko prstov imaš na desni roki?«

Učenec: »Na desni roki imam ravno toliko prstov, kolikor na levi.«

Učitelj: »In koliko prstov imaš na obeh rokah?«

Učenec: »Na obeh rokah imam — vse prste!«

Potrpežljiva učenka.

Neka učiteljica pripoveduje: »Imam navado, da si v šoli vselej privežem predpasnik, ki ga po končanem pouku shranim v omaro. Nekega dne rečem neki učenki: »Francika, daj mi predpasnik!« na kar odveže deklica dobrovoljno svoj predpasnik in mi ga hoče dati.«

Nekaj o mladem Tobiju.

V neki dekliški šoli je vprašal katehet: »Katera si je zapomnila kaj o zgodovini mladega Tobije?«

Vse učenke povesejo oči, nobena roka se ne vzdigne. Strogo in z začudenjem premeri katehet vrste učenk in z zategnjenim »Nô?« pozove deklice, naj nekoliko razmišljajo.

Po dolgem molku se oglasi deklica, ki navadno ni bila med najbolj pazljivimi in odgovori: »Mladi Tobija je bil sin starega Tobije.«

Čudna žival z mustači.

»Katera žival še ima take mustače kakor miš?« vpraša učitelj, kazoč otrokom podobo miši.

»Mačka!« odgovori majhna Lojzika. — »Lev!« se oglasi zgovorna Nežika.

Za vzdigne roko tudi Micika in pogumno odgovori: »Naš oče!«

Vsi otroci v bučen smeh, Micika pa ne more umeti, zakaj se drugi otroci smeji.

Razne kovine.

Učitelj je pojasnjeval otrokom pojem »kovina«. Med drugim je rekel: »Vse, kar se da kovati, je kovina. Imenuj mi sedaj kako kovino, Jožek!«

Jožek vstane, pomišlja nekoliko, potem pa krepko odgovori:

»Naša kobila je tudi kovina, ker jo dado oče večkrat podkovati.«

Koliko reči je treba h krstu?

Katehet: »Koliko reči je h krstu potrebno?«

Učenec: »Tri!«

»Kaj?« se razjezi katehet, »kaj ne znaš katekizma bolje? H krstu sta potrebni samo dve reči, namreč voda in beseda božja!«

»Pa dete«, seže učenec katehetu v besedo.

Ne more.

Mihec in Drejček sta se tepla v šoli. Ko ju je učitelj zalotil, je rekel Mihcu, ker se mu je zdel bolj nedolžen kot Drejček: »Ne tepi Drejčka, čeprav te je prej udaril! Ali ne veš, da smo se učili iz sv. pisma: Ako te kdo udari na eno lice, nastavi mu še drugo!«

Mihec pa odgovori: »Gospod učitelj, ali mene je Drejček po nosu udaril, a jaz nimam dveh nosov.«

Monolog in dialog.

Učitelj: »Kako imenujemo to, ako kdo sam s seboj govori?«

Učenec: »To je monolog!«

Učitelj: »Dobro! In kaj je dialog?«

Učenec (molči).

Učitelj: »Poslušaj, Nacek: Tvoj oče in mati se pogovarjata med seboj. Kaj je potem to?«

Učenec: »To je monolog moje mame!«

Sumljivo.

Učitelj: »Kako je to, France, da prihajaš tako pozno v šolo?«

Učenec: »Ker je naša ura bržkone zadaj.«

Učitelj: »No, in zakaj je oče ne uravnajo?«

Učenec: »Saj so jo šele sinoči uravnali, predno so šli v gostilno.«

Ni vse zlato . . .

Učitelj razlaga otrokom bridko resnico, da ni vse zlato, kar se sveti. Da ostane pregovor in njegov pomen otrokom bolj gotovo v spominu, vpraša Mihca, ali mu ne ve povedati kak primer. Paglavец se dvigne samozavestno in odgovori: »Vaše hlače, gospod učitelj!«

Študijska knjižnica Ptuj

Korist živali.

Učitelj: »Imenuj mi zelo koristno domačo žival, Janezek!«

Janezek: »Ovca.«

Učitelj: »Dobro. Kaj dobimo od ovce?«

Janezek: »Volno!«

Učitelj: »Kaj delajo iz volne?«

Janezek (molči).

Učitelj: »No, to boš pa vendar znal! Iz česa pa je narejen tvoj suknjič?«

Janezek: »Iz starih hlač mojega očeta!«

Lepe sanje.

Oče: »Čemu jokaš, Nacek?«

Nacek: »Sanjalo se mi je, da je naša šola do tal zgorela.«

Oče: »No, bodi vesel, da so bile to le sanje in da ni zgorela.«

Nacek: »Ravno zato jokam.«

Moderni otroci.

— »Kdo pa te je zopet pretepel, Karlek, gotovo oče?«

— »O ne — njegova boljša polovica.«

To pa to . . .

Neki glasbenik si je pridobil naslov doktorja muzike in je bil zelo ponosen na to. Nekega dne pride k njemu majhen deček ter ga tako-le nagovori: »Prosim, gospod, ali niste vi doktor muzike?«

— »Seveda sem, kaj pa je?«

Deček: »Moj bratec Vilče mi je trompeto zmečkal, ali bi je ne hoteli popraviti?«

Previdnost.

Janezek: »Gospod učitelj me je danes vprašal, če ste mi pri domači nalogi pomagali.«

Oče: »Pa si mu povedal, da sem?«

Janezek: »Kaj še, vaš vendar ne bom izdal.«

Dvomljivo.

Žena (možu): »Ti, ena naših kokoši kar ne nese nič več. Moram jo zaklati.«

Domači sinček: »Mama, ali bo to kaj pomagalo?«

Zato.

Mati: »Vilček, na omari sta bili dve jabolki in zdaj je samo jedno zgoraj. Kako je to?«

Vilček: »To pride odtod, ker je bila tema in drugega nisem videl.«

Mirčkova večerna molitev.

Majhni Mirček je zelo zaspan. Mamica ga spravlja v posteljco, a prej bi še moral opraviti kratko večerno molitvico. Utrujen sklene ročici in začne: »Ljubi Bogec — pusti me v miru . . .«, in že je spal.

Noče.

Oče (svojemu sinčku): »Kaj ne, Jurček, ti hočeš postati nekoč, ko dorasteš, pošten in pameten mož?«

Jurček: »Ne, atek — jaz hočem postati rajši takšen kakor si ti, atek.«

Drugačen mesec.

Majhna Julika je bila s svojo mamico pri stricu na obisku. Zvečer zagleda prvič v svojem življenju zadnji krajec meseca. Zelo se začudi in pravi: »Mi imamo doma cel mesec, vi pa samo polovico.«

Skoraj . . .

Mirček: »Jaz bi danes skoraj tvojega ateka videl.«

Tinček: »Kaj se to pravi, skoraj? Ti si ga videl ali ne videl.«

Mirček: »Tvoj atek je postrežček št. 50, a jaz sem videl postrežčka št. 49.«

Potem so štirje.

Atek bode imel v kratkem god. Njegova dva sinčka bi mu rada nekaj za imendan podarila.

»Atek«, pravi starejši, »atek, kaj si želiš za svoj god?«

Oče: »Dva pridna dečka!«

Sinček: »Dobro! Potem smo štirje!«

Naravno.

— »Ti, Maksek, ali je res, da izvirajo ljudje iz opice?«

— »Naravno! Moja starejša sestra igra klavir večkrat štiriročno.«

Plesnjivost na glavi.

Majhni Hinko opazuje pazljivo svojega očeta. Ko zapazi na njegovi glavi prve bele lase, vzklikne začudeno:

»Ata, ata, meni se dozdeva, da začneš plesnjiviti.«

Jed, ki je ne mara . . .

Malega Lojzeka je mati vzela s seboj k stricu, ki je obhajal svoj god. Ker je bil stric bogat, je pripravil na ta dan svojim prijateljem in znancem veliko pojedino. Kajpada je bil tudi Lojzek s svojo materjo med gosti. Poželjivo so švigale dečkove oči po mizi, z raznimi jedili bogato obloženi. Ko ugleda Lojzek nedaleč od sebe torto, zalito s peneno smetano, zašepne materi na uho: »Od vsega, kar je tu bom jedel, le onega tam ne, s čimer se ata brije.«

Prihodnje leto.

Mati, ki je svojega sinčka versko vzgajala, pride zjutraj binkoštno nedelje k postelji svojega ljubljénčka, pa ga budi s temi-le besedami: »Ti, Mirček, vstani, greva v cerkev, danes pride Sv. Duh!«

Mirček pa, ki je bil še močno zaspan, po daljšem obotavljanju odgovori: »Ti, mama, pa pride vsako leto?«

Mati: »Seveda, vsako leto o Binkoštih!«

Nato leže deček zevaje na drugo stran in pravi:

»Pa si ga ogledam prihodnje leto!«

Nasprotni učinek.

Vajenec (svojemu tovarišu): »Kadar se moj mojster razjezi, mu postane lice čisto rdeče.«

— »Čudno, kadar se moj mojster razjezi, dobim jaz rdeče lice.«

Zakaj se deček ni smejal.

Maksek: »Vidiš, mama, tukaj je ono mesto, kjer je lani en majhen deček padel. Vsi so se smejali, le jaz ne.«

Mati: »To je bilo lepo od tebe; kdo pa je bil oni deček?«

Maksek: »To sem bil jaz sam, mama.«

Dvoumno.

Stric (svojemu nečaku): »Kaj pa so rekli oče zadnjič tvojemu spričevalu?«

Pavlek: »Nič, samo z glavo so majali.«

Stric: »Ja — s katero glavo?«

Kdaj obedujejo.

Stric, ki pri sorodnikih ni bil posebno priljubljen, je prišel k sestri na obisk. Bila je že skoraj ena ura. Stric pa bi rad, da bi ga povabili na kosilo, zato vpraša majhnega petletnega nečaka: »Povej mi, Andrejček, kedaj pri vas obedujete?«

Andrejček odgovori: »Mama je rekla, da takoj, ko ti odideš!«

Ni bil bolan.

Rudolf: »O stric, pa si že zopet zdrav?«

Stric: »Saj nisem bil bolan.«

Rudolf: »Pa je ata rekel včeraj, da si na glavo padel.«

Pa ravno ena izposojenih . . .

V gosposki hiši je zbrana pri pojedini večja družba. Nekemu gostu se je pripetila nezgoda, da je ubil kupico. Domača hčerkica, majhna Gustika, stopi na prste, se skloni k materi ter ji zašepeče na uho, a tako, da so lahko vsi slišali: »O jej, pa ravno ena izposojenih!«

Uboga žival.

V zverinjaku se je majhni Jožici zelo dopadlo. Z velikim zanimanjem je opazovala razne živali. Ko zagleda slona, vzdikne sočutno: »Oh, uboga žival, rep ima spredaj; saj ne more nič jesti!«

Ni mogoče.

Štiriletna Ivka, ki je morala večkrat slišati, kakšna škoda je, da ni deček, reče nekega dne teti: »Veš kaj, teta, napravi iz mene fantka — to se bosta čudila atek in mamica!«

Zakaj je ne bi poznali.

Majhna Rozika — edinka — ki je občevala zvečine le z odraslimi, je prišla kot novinka prvič iz kole domov.

Na materino vprašanje: »No, Rozika, ali te drugi otroci že poznajo?« odgovori deklica: »Kaj bi me ne poznali, saj se že vsi z menoj tikajo!«

Fotografija Matere božje.

Štiriinpolletna Milica opazuje podobico Matere božje, ki ji jo je prinesla teta iz Marijinega Celja ter vzdikne: »Glej, glej, tukaj se je dala Mati božja fotografirati!«

Tako ne!

Jožek je učenec prvega razreda. Mama mu striže lase. Med tem materinim opravilom govori mali:

»Mama, če me ostrižeš tako, kakor je ustrižen naš učitelj, potem se ne dam nikoli več od tebe striči!« Njegov učitelj ima namreč veliko plešo.

Zakaj ne bo vojak.

»No, Micika, ali boš tudi ti kedaj vojak?« tako so vprašali šaljivo majhno deklico.

»Ne«, odgovori Micika, »ker imam krilo oblečeno!«

Glava čez lase.

Oče sedi na naslonjaču in čita časnik. Njegov štiriletni sinček se igra poleg njega s konjičkom. Naenkrat se neha igrati ter vestno opazuje očetovo glavo, ki kaže na vrhu že majhno plešo. Začudi se deček tej goličini ter vzklikne: »Ata, tebi pa raste glava čez lase!«

Čemu so na svetu.

Oče gre s svojim sinčkom na sprehod. Bilo je to v mestu. Srečata skupino otrok iz sirotišnice.

»Kakšni otroci so to?« vpraša sinček.

»To so sirote, ki nimajo ne očeta ne matere«, odgovori oče.

— »Čemu pa so potem na svetu?« vpraša majhni filozof (modrijan.)

Čemu so troci.

Nekega dne, ko je bilo v hiši vse polno dela, vzame petletna Ivanka materi jerbas iz roke in pravi: »Daj sem, mama, da ponesem jaz jerbas v čumnato — čemu pa imate otroke?«

Možgani na drugem mestu.

Sedemletna Gustika gleda, kako močno se njen bratec Oskar na gugalnici guga. Ne more ga več gledati, zato teče k materi in jo prosi: »Mamica, prepovej vendar Oskarju tako močno guganje. Če pade,

se lahko tako pobije, da mu možgani kam drugam smuknejo in potem ne bo mogel nič več misliti.«

Samo dvojčka.

Tujec: »Otroka, vidva sta gotovo bratca?«
— »O ne, midva sva samo dvojčka!«

On ne — babica.

Zdravnik: »Glej, glej, Fric, pa si si zopet želodec pokvaril.«

Fric: »Jaz ne — babica mi ga je pokvarila.«

Samo nos bedi.

Mati: »Pavlek, idi pa poglej v zadnji sobi, če dedek spijol!«

Pavlek (čez nekoliko časa): »Mama, celi dedek spi, samo nos ne!« Dedek je bil namreč močen smrčalec.

Nič več huda.

Majhna Zorica je bila poredna. Za kazen jo je mati postavila v kot. Čez nekoliko časa se obrne deklica pa zakliče materi: »Mamica, pridi sem, saj nisem več huda nate!«

Modra Lizika.

Lizika vzame iz škatle sladkor, da bi ga lizala. Njena starejša sestra pa pravi: »Lizika, ne liži sladkorja, sicer dobiš črne zobe!«

Lizika pa odvrne: »Saj ližem beli sladkor — kako naj dobim od tega črne zobe?«

Zraste druga.

Rihard je zgubil s čevljičká napetnico. Jokaje toži svojo nezgodo materi. Njegov triletni bratec pa

ga tolaži, rekoč: »Ne jokaj, Rihard, saj ti zraste druga!«

Molitev po šoli.

Osemletna Milica lista po svoji molitveni knjigi. Pri molitvi »Po šoli« vpraša: »Kaj ne, mama, to se moli, če je otrok po šoli zaprt?«

Kaj ji manjka.

Gospod (na ulici majhni deklici): »Tvoje mame že teden dni nisem videl, ali ji kaj manjka?«

Deklica: »Dà, novo zobovje od zobozdravnika.«

Težko izvedljivo.

Štiriletna Martica je svoj košček mesa brez vilic, to je kar z golimi prsti. Mati jo radi tega zmerja, rekoč: »Kdo pa bode meso z rokami jedel. Divjaki jemljejo in jedo z golimi rokami.«

»A kako pa morejo potem divjaki juho jesti?« vpraša Martica.

Opravičba.

Karlek je rezljal iz papirja, ki ga je našel na očetovi pisalni mizi, razne podobe.

Oče: »Kaj pa delaš pri moji pisalni mizi? Pa vendar ne režeš mojih papirjev?«

Karlek: »Ata, režem jih, a režem samo popisane papirje.«

Kakor ti meni, tako jaz tebi.

Janezek: »Atek, kadar se bom ženil, te ne bom povabil na svatbo.«

Oče: »Zakaj pa ne, Janezek?«

Janezek: »Zato ne, ker tudi ti mene nisi povabil k svoji poroki.«

Saj si zna pomagati.

Jakec je rad lenaril, pa se je tudi rad kopal. Neko jutro je potožil, da ga trebuh boli in je tako lahko ostal doma ter ni šel v šolo.

Popoldne pa bi se rad šel kopat. Oče pa mu tega ni dovolil, češ: »Ne pojdeš se kopat, saj te vendar trebuh boli.«

Jakec pa odgovori: »O saj to nič ne de, ker znam tudi na hrbtu plavati.«

Nos ne pride v poštev.

Triletna Lenica hoče pozimi bosa po sobi okrog tekati. Njena starejša sestra pa je v skrbeh za njeno zdravje ter jo opominja: »Če boš bosa okrog skakala, dobiš lahko nahod.«

Lenica pa se izgovarja, češ: »Saj ne skačem z nosom okrog.«

Ne vidi zaspati.

Triletna Urška se ponoči prebudi, pa ne more več zaspati; zato pokliče mater, rekoč: »Mamica, napravi luč, jaz ne vidim zaspati.«

Je res težko odgovoriti.

Mamica je šla z malim sinčkom v cerkev. Na potu domov je sinček izpraševal mamico: »Ali so tudi angelčki, ki imajo le glavo in peruti?«

Mati: »Seveda so, sinček!«

Sinček pa je zmajal z glavo in odgovoril: »Pa kako naredijo, kadar hočejo sestiti?«

Ob koncu šolskega leta.

Oče: »Tokrat si prinesel prav lepo spričevalo, zato si smeš sedaj nekaj želeti.«

Sinček: »No, potem si želim, da me prihodnjič ne natepeš, ako prinesem zopet slabo spričevalo.«

To bo težko.

Mati: »Če boš vedno tako poredna, Milica, te bom zamenjala za pridnejšo hčerko.«

Milica: »Mama, to bo pa težko. Kaj misliš, da ti bo kdo dal pridno hčerko za poredno?«

Počasi in naglo.

Mati (po večerji majhnemu Tončku): »Tonček, zdaj pa vstani, pa idi lepo počasi v posteljo!«

Tonček: »Mama, jaz ostanem rajši dalje tukaj, pa grem potem hitro v posteljo!«

Nič ne pomaga.

Stric je na obisku. Pri obedu pijejo tudi vino. Stric pridno prazni kozarce. Ko opazi hišna gospodinja-mati 4 letnega Ludovička — da ima stric zopet kupico prazno, omeni svojemu možu: »Ata, napolni vendar stricu kupico!« Nato pravi majhni Ludoviček: »Mama, saj itak nič ne pomaga, ker stric vse sproti izpije!«

Nekoliko že.

Triletna Marica pride s svojo petletno sestrico k teti na obisk. Leno se vleže na zofi na trebušček. Približa se ji teta pa jo vpraša: »Marica, ali me imaš kaj rada?« »Nič!« odvrne deklica hudomušno, »ne maram te!«

Teta: »Zakaj me žalostiš, Marica?«

Marica molči.

Teta začne nato odpirati kredenco in vzame iz nje lepo okroglo torto, pa jo začne rezati.

Ko Marica to vidi, se oglasi ter z ljubeznivim glasom reče: »Tetika, nekoliko te zdaj že imam rada!«

Malo pretirano.

Prvi čevljarski vajenec: »Da vidiš ti mojega mojstra; tako ti je debel kakor sod.«

Drugi vajenec: »To še ni nič. Da vidiš ti mojega mojstra ženo. Tako ti je debela, da moramo sredi belega dneva luč prižgati, če gleda skozi okno.«

Potrpežljivi vnukinji.

Majhnih vnukinj — Erne in Zlate — prva pet, druga tri leta stara, pride nedavno babica obiskat. Kakor je to že navada, da babice ne pridejo praznih rok, tako sta se sukali i tokrat obe vnukinji okrog babice in triletna Zlata vpraša: »Babica, ali si nama kaj prinesla?«

Oglasi se starejša Erna: »Zlata, ne bodi nadležna, kaj takega se ne vpraša.«

Babica pa odgovori: »Ne, srček, tokrat bosta morali nekoliko počakati, ko pride teta, ki prinese to, kar sem za vaju kupila.«

»Babica«, odvrne Erna, »saj ni nič za to, midve te imave radi, četudi štiri dni čakave, predno kaj dobive.«

Dobro je izračunal.

Oče: »Povej mi, Pavlek, ali si že učil v šoli računanja?«

Pavlek: »Dà, oče!«

Oče: »Izračuni mi torej to: Dva voznika sta 8 km narazen; oni, ki je spredaj, vozi vsako uro 2 km počasneje, nego oni, ki je zadaj — kje se snideta?«

Pavlek: »V krčmi!«

Privada in odvada.

Neka mestna gospa, mati sedemletnega sinčka, pripoveduje: Moj sin je učenec prvega razreda osnovne šole. Samoobsebi se razume, da se včasih v šoli oglasim in vprašam učitelja, kako se moj otrok v šoli uči in kako se vede. Ko sem to pred kakimi štirimi tedni zopet storila, mi je učitelj o sinčku dal ugodno poročilo, a predno sem se poslovila od njega,

me je smehljaje se vprašal: »Zdaj pa mi povejte, gospa, ali res tako radi pijete žganje?« Lahko si mislite, kako mi je bilo pri srcu, in da sem v obraz vsa zardela.

»Za Boga svetega, kdo pa je to o meni trdil?«

»Vaš sinček«, pravi učitelj. »Ko sem zadnjič vprašal otroke, kaj ta ali oni najraje pije, so odgovarjali nekateri: vodo, vino, pivo — vaš sin Konrad pa je odločno izjavil: »Moja mama pije najrajši žganje!«

»Gospod učitelj« — se začnem izgovarjati. Ta pa pravi: »Saj vem, zanima me le izvedeti, kako je prišel otrok do te trditve.«

Nato jaz: Če imamo goste, ponudim seveda včasih tudi likér. Kajpada poskusim prej tuptam tudi iz kakega kozarčka, in mogoče je, da sem se kedaj izrazila, da mi je ta ali oni liker najljubši. Tudi Konrad zahteva vselej te sladke pijače in ker mu je ne dam, sem večkrat omenila: Majhni otroci ne smejo žganja piti, zakaj žganje je škodljivo. S tem je bila ta stvar rešena. Šla sem domov, pa sem svojega ljubljénčka pošteno ozmerjala ter mu zabičala, naj takih neumnosti v šoli več ne počenja.

Tedni so minili in jaz sem na dotični dogodek že skoraj pozabila. Včeraj pa pridrvi moj fantek vselega obraza domov iz šole in mi kliče že pri vratih: »Mama, mama, danes sem vse zopet popravil!«

»Kaj pa?« vprašam jaz.

»Danes je gospod učitelj vprašal, česar vse se lahko človek odvadi, in takoj sem skočil kvišku in zavpil: »Moja mama se je žganjepitja že zopet odvadila.«

Še bodo dolgo čakali.

Sedemletna Bertica vpraša mamo, kakšen razloček je med židi in kristjani. Ko dobi za odgovor, da je edina razlika ta, da židi na Zveličarja še čakajo, dočim mi kristjani znamo, da je že davno prišel in

nas odrešil — odvrne deklica: »Ti, mama, potem bodo židi še dolgo čakali in končno bodo še vendarle pošteno nasedli.«

Najlepša gospa.

Ko je Mirček čital povest o »Snegulčici«, je vzkliknil: »Najlepša gospa pa je vendarle Mati božja!«

Smetje v juhi.

Malčika pride z očetom k dedeku na obisk. Pri kosilu prineso na mizo govejo juho, v kateri plava nekoliko drobnjaka. Malčika, to videča, hitro reče: »Oh, oče, te juhe pa ne bom jedla, preveč je smetja v nji!«

Ljubi Bog ne more.

K tretjemu rojstnemu dnevu dado oče svoji hčerkici Marici lepo punčko ter ji reko: »Vidiš, Marica, to punčko ti je poslal ljubi Bog, ker si bila do sedaj vedno lepo pridna in ubogljiva!«

Nekaj dni pozneje pa je bila Marica malce porodna, zato ji reko oče: »Marica, Marica, če ne boš pridna, ti Bogec vzame punčko.«

Deklica pa odgovori: »Ne bojim se za punčko, ker mi je ljubi Bogec ne mara vzeti.«

Oče: »Zakaj pa ne?«

»Zato ne«, odvrne deklica, »ker jo je iz nebes lahko vrgel, nazaj je pa ne more več dobiti.«

Vadil bi se rad.

Oče prineso svojemu sinčku lep grozd. Razrežejo ga na dva enaka dela in reko: »Tukaj imaš za zdaj samo polovico. Človek se mora v vzdržnosti vaditi.«

Ko deček svoj del grozda pozoblje, pravi: »Ata, prosim še za drugo polovico. Jaz bi se rad še enkrat v vzdržnosti vadil!«

Ne kruha!

Triletni Tonček sedi pri mizi, na kateri se kadi skleda dobro zabeljenih štrukljev. Odrasli molijo, in Tonček tudi sklene ročice ter posluša molitev. Komaj pa domolijo do »daj nam danes naš vsakdanji kruh«, plane mali pokoncu, razgrne roke in zakriči: »Ne kruha! Ne kruha! Štrukljev! Štrukljev!«

Tudi previdnost.

Mati: »Kaj ne, otroci, saj ste jabolka prej olupili, predno ste jih jedli?«

Otroci: »Smo, mama!«

Mati: »In kaj ste storili z olupki?«

Otroci: »O olupke smo pozneje pojedli.«

S kurami.

Mati: »Zdenko, kaj ti je prišlo na misel, da spiš tukaj v kurniku?«

Zdenko: »Oče so mi včeraj rekli, da morajo otroci iti s kurami spat.«

Kdo bi jo čuval.

Majhni Srečko ima svojo mamico neizrečeno rad. Nekega dne pravi: »Mamica, ti moraš dalje živeti kakor vsi ljudje, dà, še dalje kakor ljubi Bog!«

Ko izusti te besede, malo pomišlja, potem pa začne milo jokati. Ko ga vprašajo, zakaj joka, odgovori: »Ja — zato, ker niti mislil nisem na to, če ljubi Bog umrje, da mamica potem nima nikogar, ki bi jo čuval.«

Kdo je pazil na nji.

Micika in Lojzika — štiriletne dvojčki — ne moreta čakati trenutka, da bi smele v šolo. Mati ju tolaži, češ, da gresta takrat v šolo, ko še nekoliko

dorasteta. Micika vpraša: »Mama, ali si tudi ti takrat hodila v šolo, ko si nekoliko dorastla?«

»Seveda«, odvrne mati.

Lojzika pa vpraša: »Mama, povej nama, kdo pa je medtem pazil na naju, ko si bila ti v šoli?«

Še eno tako vprašanje.

Ista Micika vpraša nekoč, jeli bila i ona kedaj tako majhna kakor njen bratec Viktor. Ko ji mati to potrди, vpraša Lojzika: »Ti tudi, mama?«

»Kajpada«, odvrne mati.

Lojzika nekoliko pomišlja, potem pa vpraša: »Kako pa si naju mogla potem položiti v voziček, če si bila tako majhna?«

Kaj delajo oče.

Gospod sreča na cesti dva dečka. Vpraša prvega: »Kaj so tvoj oče, ljubi deček?«

Deček odgovori: »Zdravnik!« Gospod vpraša drugega: »Kaj pa delajo tvoj oče?«

— »To, kar jim mama ukažejo!« odgovori odkritosrčni deček.

Osla je jezdil.

Stric vzame petletnega Jernejčka na kolena, da bi jezdil. Čez nekaj časa reče stric: »Kajne, Jernejček, to ti ugaja?«

Jernejček reče: »Dà, prav zelo! A včeraj sem jezdil pravega osla; to je bilo še prijetneje.«

Velika klet.

Majhna Anica se je peljala prvič po železnici skozi predor.

Drugi dan je pripovedala teti: »Teta, včeraj sem se peljala skozi zelo zelo veliko klet!«

Čestitka.

Micika: »Ljuba mamica! Jaz ti želim za tvoj god, da bi bila jaz vedno pridna in pokorna.«

Brez skrbi.

Mati: »No, zlati moj sinko, ali si že napravil nalogo?«

Adolf: »Ni mi je treba delati!«

Mati: »Pač, moraš jo narediti, drugače boš v šoli za enega zadaj.«

Adolf: »O mama, saj sem itak že zadnji!«

Strašno se dolgočasita.

Mati bi rada imela nekoliko časa mir pred svojim sinčkom, ki je v sobi vse stole zvezal ter jih vozil kot železnico; pri tem pa neprestano žvižgal.

»Pojdi zdaj v zadnjo sobo, pa se tam dalje igraj!« pravi mati sinčku.

»Ah, tam sem sam!« odvrne deček.

»Ti nisi nikjer sam, kajti ljubi Bog je povsod s s teboj!« pravi mati.

Sinček odide, in v sobi nastane mir.

Čez nekoliko časa pa pride deček k materi in pravi z nedolžnim obrazom: »Veš, mama, midva se grozno dolgočasiva, ljubi Bog in jaz!«

Kaj delajo vojaki.

Ciril: »Oče, kje pa pasejo vojaki krave?«

Oče: »Nikjer! Kako moreš vprašati kaj tako neumnega?«

Ciril: »V pesmi »Mladi vojaki« smo se učili: Ko bodo drugi krave pasli, vojaki bomo mi zares!«

Otrokova želja.

Mali Mirček prihiti k očetu: »Oče, oče, komarja sem ujel!«

Oče: »No, in kaj potem?«

Mirček: »Napraviti mi morate slona iz njega; saj so mama včeraj pravili, da napravljajo ljudje radi iz komarja slona.«

Nagla vožnja.

Vlak neke lokalne železnice je došel v šolo gredoče otroke.

Strojevodja prijazno reče: »No, otročiči, sedite na vlak, popeljem vas zastonj v šolo!«

»Hvala lepa«, odgovoré otroci, »prišli bi prepozno v šolo!«

Čemu jih rabi toliko.

Petletni Bogdanček — mestni deček — je prišel s svojimi starši na kmete na oddih. Nastanili so se pri neki kmetici, ki je imela štiri otroke.

Ko je Bogdanček otroke preštel, vpraša kmetico: »Ali so vsi štirji tvoji?«

»Dà, vsi štirje so moji« odgovóri kmetica.

Bogdanček nekoliko pomišlja, potem pa vpraša zopet: »Čemu pa jih rabiš toliko?«

Srečen pes.

Mali Jožek reče domačemu psu: »Oj, Perun, kako je tebi dobro! Ni se ti treba umivati, ne česati, pa tudi v šolo hoditi ti ni treba!«

Nič ne maraj!

Mihec je lazil po blatu in je dejal tovarišu, ki ga je opazoval: »No, Cirilček, zakaj pa ne greš z menoj v lužo?«

Cirilček: »Ne grem! Ko bi prišel blaten domov, bi me mama pretepla.«

Mihec: »Ej, kaj to! Jaz bom tudi tepen, pa ne maram nič za to!«

Izgovor, pa tak!

Redar (dečku, ki je vrigel pravkar trnek v vodo):
»Tako, ti loviš tu ribe, dasi veš, da je prepovedano!«
Deček: »Saj ne lovim rib — učim le črve plavati!«

Muha.

Mati: »Kaj se pa zopet jokaš, Milica?«
Milica: »Ker pa me muha tako hudo gleda!«

Radovednost.

Oče: »Dà, Lojzek, učenjaki trdijo, da so tudi na
luni živa bitja!«
Sinček: »A res? Kje so pa takrat, kadar ni lune?«

Kazen.

Franček: »Nikoli ne bom pozabil, kako strašno
me je oče kaznoval, ko sem mu ukradel smotko.«
Tonček: »Ali ti jo je krepko prisolil, kaj?«
Franček: »O ne! Smotko sem moral pokaditi. Ti
ne veš, kako mi je bilo potem hudo!«

Ubogim bode podarila.

Kakor znano, se otroci snega grozno vesele! Zima brez snega je za nje žalostna. Majhna Zorica — hčerka premožnih staršev — dostavi nekega večera svoji molitvici besede . . . in daj, da pade čez noč prav mnogo snega, da se bomo jutri lahko vozili na saneh.«

Ko drugo jutro ne najde snega, vpraša mater:
»Zakaj pa ljubi Bog ne usliši moje prošnje?«

»Zato ne«, odvrne mati, »ker so ga ubogi ljudje, ki nimajo tople obleke in obutelji, prosili, naj ne dovoli, da bi padel sneg.«

Nato odvrne Zorica: »Veš kaj, mama, pa dam jaz svojo obleko in čeveljčke ubogim; ali bode ljubi Bog potem dal sneg?«

O odgovoru na to vprašanje mati še danes razmišlja.

Dva ateka.

Neka mati si je dala, kakor je sedaj moderno, porézati lase v takozvani »bubikopf« in je bila radovedna, kaj poreče k temu njeni sinček. Ko jo je mali zagledal, je obstal kakor okamenel, potem pa je stekel v kuhinjo k služkinji, rekoč: »Micika, Micika, čuj me, zdaj nimam več mame, zdaj imam dva ateka!«

Samo ena gospa.

Malo dekletce se je peljalo z materjo, suhotno ženico, v tramvaju. Kar stopi v voz silno korpulentna ženska ter sede nasproti tema dvema. Dekletce je debelo žensko nekaj časa ogledovalo, nato pa vpraša mater: »Mama, ali je to vse samo ena gospa?«

Znal si je pomagati iz zadrege.

Čevljarski vajenec hoče odtrgati na voglu nabit razglas; a zasači ga stražnik in mu reče: »Malo pridnež, kaj delaš tu? Tako j z menoj v zapor!«

»O gospod«, odgovori deček, »saj sem hotel le pogledati, kaj je še napisano na drugi strani.«

Na paši.

Matevžek: »Oh, ko bi imel toliko cekinov, kolikor jih gre v naš koš za listje!«

Drejko: »Ali bi meni kaj dal?«

Matevžek: »Niti pare ne!«

Drejko: »Zakaj pa ne?«

Matevžek: »Lej ga lej, sam si kaj želi!«

Otroci med seboj.

»Janezek, ti si pameten, povej nam no, kako je to, če se vse reke stekajo v morje, morska voda pa le ne stopi čez bregove?«

Janezek: »Lej ga, pomisli vendar, koliko gob je v morju!«

Mačka v mleku.

Jožko: »Mati, miš je padla v mleko!«

Mati: »Ali si jo vzel ven?«

Jožko: »Ne, mačko sem vrgel po njo.«

Nalice in narobe.

Neka deklica je vsa zamišljena opazovala zvezde na nebu. Vprašajo jo: »Kaj pa premišljuješ?«

Deklica odgovori: »Mislim, če so nebesa že narobe tako lepa, kako lepa morajo biti šele nalice!«

Kako bo ločil.

Teta (nečaku): »Pavelček, na, tu imaš dve ploščici čokolade — ena je zate, ena pa za sestrico.«

Pavelček: »Kako bom pa ločil, katera je moja in katero naj dam sestri? Aha, že vem, od sestrine odgriznem košček, potlej bom pa že vedel, katera je njena.«

Dober otrok.

Mati: »Mlinarjevi otroci so tako hudobni in sprijeni, da mi ne smeš nikdar več igrati ž njimi!«

Matevžek (po kratkem prevdarku): »Pa pretepsti jih smem že katerikrat, jeli, mati?«

Vprašanje zvezdi.

Mihec ni hotel mirovati pri večerji; zato ga izpode mati pred vrata. Ko se joka pred hišo, zapazi, da se je zvezda utrnila. »Ej, zvezda«, ji reče Mihec, ali tudi ti nisi dala miru v nebesih, ker so te izpodili ven?«

Dinar za zabavo.

»Če mi daš dinar, pa neham jokati«, je obljubil Markec materi.

»Saj te rada poslušam, ko se cmeriš«, je odvrnila mati.

Za trenutek je mali osupnil, potlej se pa zopet začel dreti. Ihte je zatem povzel pogajanja: »No, mama, pa mi daj dinar, ker te zabavam!«

Opravičen dvom.

Štiriletni Mirček bi moral iti spat. Ker se brani, mu prigovarja debelušna teta: »Vidiš, Mirček, jaz hodim vedno s kurami spat.«

Dečko neverjetno opazuje teto, potem pa vpraša: »Ampak, tetka, kako pa moreš splezati na gredi?«

Celi kos.

Mati: »Ali bi hotel košček torte?«

Sinček: »Ne!«

Mati: »Kaj bi pa rad?«

Sinček: »Celi kos, mamica!«

Čuden kanarček.

Mož ženi: »Ti, danes nas obišče gospod Potepaj, ki je pravkar došel s Kanarskih otokov.«

Mala hčerka: »Ah, to bo fino, ta bo gotovo tako prijazen in nam bo kaj lepega zapel.«

Pogreb.

Mali dečki (šolarji) se igrajo »pogreb«.

Mož: »No, otroci, če predstavljate pogreb, morate tudi jokati.«

Otroci: »O ne, mi pokopavamo učitelja.«

Mož: »Tako? Za katero boleznijo pa je umrl?«

Otroci: »Za nobeno! Mi smo ga ubili.«

V slaščičarni.

V slaščičarni stoji majhen deček, ko vstopi stranka.

»Oče pridejo takoj«, pravi deček.

Stranka (se šali): »No, mali, tebi pa ni hudo, ker lahko ješ toliko slaščič.«

Deček: »O ne, saj jih ne smem jesti, le ližem jih včasih.«

Prekanjenec.

Mati je postavila skledo jabolk na mizo.

»Mama, smem katero pojesti?« vpraša sinček.

»Smeš, ampak izberi si najmanjše.« Skoraj na to je v skledi samo še eno jabolko.

»Ti grdi otrok!«

»Ampak, mamica, saj sem si vselej najmanjše izbral!«

Zareklo se mu je.

Deklica: »Kaj imaš v torbici, Nacek?«

Deček: »Krofe. Če ugameš, koliko jih imam, dobiš vse tri.«

Zdihljaj majhnega Pepčka.

Kako je vendar to čudno na tem svetu: zjutraj, ko je postelja tako topla, jo moram zapustiti, in zvečer, ko je tako mrzla, moram v njo!

Nehvaležnost.

Oče (v mestu svojemu sinčku, na kip kazaje): »Vidiš, Matijček, to je bil oni mož, ki je v tem mestu toliko šol ustanovil.«

Sinček: »To je torej bil oni kajon. Naj bi raje vse te bedastoče sam posrebal, namesto, da nas sedaj ž njimi mučijo!«

Resnico je povedal.

Žena: Divjačina v našem lovskem revirju se je zelo razmnožila.

Mož (lovec): »Razumljivo, ker jaz ne streljam kar od kraja.

Sinko: »Atek, ti zadeneš prevečkrat po strani.«

Iz protialkoholnega gibanja.

Učitelj je razložil otrokom zle posledice uživanja alkoholnih pijač in je vprašal: »Kdo izmed vas je pil kedaj kozarec piva?«

Drejče: »Jaz, gospod učitelj!«

Učitelj: »No, in kaj si pri tem opazil?«

Drejče: »Da jih je naš ata med tem časom šest čašic!«

V njunih letih.

Oče (Sinku): »Slavni Američan Washington je bil v tvojih letih prvi učenec v razredu.«

Sinko: »V tvojih pa predsednik ameriške republike.«

Dober odgovor.

Mamica se odpravlja zopet v gledališče in prigovarja svoji 6 letni hčerki Milici: »Le pojdi lepo spat. Ob tem času spe že vsa mlada piščeta.«

Milica: »Da, res je. A ž njimi počivajo tudi koklje.«

Previdnost.

Pred vratmi stoji deklica in prosi mimogredočega gospoda, da ji odpre vrata. Ko ji odpre, jo vpraša gospod: »Zakaj pa sama nisi odprla vrat?«

Deklica: »Zato ne, ker je kljuka nanovo po-barvana.«

Zakaj ne bo molila.

Majhno Liziko, ki ni rada molila, so nekega dne malo pozneje kot navadno spravili spat.

To je bil vzrok, da je mater prosila, rekoč: »Mama, danes pa ne bom molila.«

Mati: »Zakaj pa ne, dete?«

Lizika: »Ker sem že zelo trudna, in ljubi Bog gotovo tudi že spi.«

Čudna razlaga pregovora.

Oče (svojemu sinčku): »Kaj misliš, kaj se pravi to: Rim ni bil v enem dnevu sezidan?«

Sinček (malo pomišlja, potem pa pravi): »To se pravi, da so zidarji bržkone vsak drugi dan štrajkali.«

Hiter izgovor.

Deček je kradel jabolka na sosedovem vrtu. Gospodar pa ga je zalotil: »Kaj delaš na drevesu?«

Deček (ves preplašen): »Ja. — jabolko je padlo z drevesa, jaz bi ga pa rad nazaj obesil.«

Otroška politika.

Nežica: »Mamica, ali ljubi Bog res vse vidi?«

Mati: »Prav vse!«

Nežica: »To tudi, da jem kruhek s sirovim maslom?«

Mati: »Prav gotovo!«

Nežica: »Potem pa vidi gotovo tudi, da imam na kruhu prav malo masla.«

Ne bi je vzela.

Majhnega Srečka je mati radi neke nerednosti kaznovala. Ves ogorčen se je obrnil deček k očetu, rekoč: »Ti, papa, to ti moram povedati, jaz na tvojem mestu bi si ne bil nikoli vzela tako hude žene!«

Mavrica od zadaj.

Oče: »Vidiš, dragi Mirko, na tej mavrici, ki je tukaj pred nama, lahko zopet spoznaš, kako lep je svet!«

Sinček: »Res, ata, nekaj sem te mislil že davno vprašati, in ti mi boš gotovo lahko povedal, kakšna je mavrica od zadnje strani?«

Kaj bode iz njega.

Stric (svojemu majhnemu nečaku): »No, Drago, kaj hočeš biti, ko boš velik?«

Drago: »Najprej bom oficir, ker želi to moj papa, potem pa bom župnik, ker želi to moja mama, in nazadnje bom kočijaz!«

Mnogo obeta.

Belo je za časa svetovne vojne. Oče — žid (svojemu sinčku, ki je prišel pravkar iz šole): »No, Moric, kaj si se danes lepega učil?«

Moric: »Ne mnogo, tata, samo gospodu učitelju sem 4 kg fižola prodal.«

Pametna rabsodba.

Majhni Slavko (odvetnikov sinček): »Danes sta se Mirko in Dušan prepirala, kateri bi naj dobil večje jabolko. Jaz pa sem oba hitro pomiril.

Mati: »Ti si pa res priden otrok — a kako si to naredil?«

Slavko: »Vzel sem jima jabolki, pa sem obe sam snedel!«

Naj gredo stara mati.

Mati: »Minka, le pojdi spat, ubogaj me. Če boš šla zгодaj spat, boš bolj lepa!«

Minka (5 let stara): »Naj gredo babica spat, jaz sem že dovolj lepa.«

Sam si je naj začne.

Čevljarski vajenec koraka po ulici in poje: »Sem fantič z zelenega Štajerja . . .« Mimogredoči nadaljuje: Sem zmiraj korajžen, vesel . . .«

Nato odvrne vajenec razjarjen: »Vi, gospod, če hočete to pesem peti, pa si jo sami začnite!«

Kdo je pametnejši.

Sinček (ki je v šoli že nekaj slišal o redilnih snoveh v sadju, očetu): »Ata, kdo je pametnejši, človek ali svinja?«

Oče: »Ali, Franček, kako moreš tako neumno vprašati! Človek je gotovo pametnejši.«

Sinček: »Ni res, ata! Poslušaj: Kadar človek je jabolko, si jo prej olupiš, a svinja jo pojé z lupino, ker ve, da so v lupini redilne snovi!«

Zblaznel je.

Ko je neki vaški deček zagledal prvič kolesarja (bicklista), je tekel ves preplašen v hišo k materi ter na vse grlo kričal: »Mama, mama, brusač je zblaznel!«

Deset božjih zapovedí bi rad videl.

Učenec je branjevki ukradel par dinarjev, pri čemer pa so ga zasačili ter odvedli na policijo.

»Zakaj pa si ukradel denar?« ga je strogo vprašal komisar.

Deček: »P-p-p-rosim, rad bi bil šel v kino, da bi videl »Deset božjih zapovedí.««

Slaba metla.

Ponosna mati: »Dà, dragec, Radko bo 25. decembra eno leto star. Lani so nam ga angelci prinesli za božično darilo.«

Šestletni Mihec: »Ali bi ga ne mogli za letošnji Božič kam drugam dati v dar?«

Tudi razlog.

Oče: »Sinko, zdaj si že dovolj star, da se lahko začneš učiti glasbe. Za kaj se boš odločil, za gosli ali za klavir?«

Sinko: »Za gosli, oče. Te imajo samo štiri strune, dočim jih ima klavir polno škrinjo.«

Miklavž brez parklja.

Deklica, ki je prvokrat videla škofa v cerkvi, vpraša skrivnostno: »Mama, kje je pa parkelj?«

Svoježa imena si ne da vzeti.

Pri sosedu so dobili novorojenčka. V hiši se je razpletel razgovor, kakšno ime naj dobi otrok pri krstu.

»Pa mu naj dajo Gašparčkovo ime«, je rekel nekdo.

Mali Gašparček: »Svoježa imena pa že ne dam — kako bi se pa potem jaz imenoval!«

Teško je odgovoriti.

Soseda: »Kako je ime tvojemu novemu bratcu?«

Nežica: »Ne vem, ker ne razumem, kaj govori.«

Kralj živali.

Učitelj: »Imenuj mi žival, ki ji pravijo, da je kralj živali!«

Učenec: »To je slon.«

Učitelj: »Motiš se, dragi moj, jaz mislim žival, veliko manjšo od slona, ki je krvoločna in more daleč skočiti.«

Majhni Jožek: »Jaz to vem!«

Učitelj: »No, in katera je.«

Učenček: »To je bolha, gospod učitelj!«

Čudno pojmovanje.

Katehet: »Kaj je delal ljubi Bog sedmi dan, ko je ustvaril svet?«

Učenec: »Nič; k sv. maši je šel, ker je bila nedelja.«

Iz prirodopisja.

Učitelj: »Katera žival nam daje najboljše meso?«

Učenec: »Mesar, gospod učitelj.«

Do jeseni.

Katehet: »Kako dolgo sta ostala Adam in Eva v raju?«

Učenec: »Do jeseni.«

Katehet: »Kako to misliš?«

Učenec: »Ker prej jabolka ne dozore.«

Deset božjih zapovedi.

Katehet: »Zakaj je bilo na prvi Mozesovi tabli sedem, na drugi pa tri božje zapovedi?«

Učenec: »Zato, da jih je bilo potem skupaj deset.«

Prvi razred.

Adolf, sin bogatega industrijalca, ki se je večkrat z očetom vozil po železnici, pride prvič v šolo, kajpada v 1. razred.

Ko stopi v šolsko sobo, obstoji pri vratih, pogleda po razredu, pa pravi zaničljivo: »To bi naj bil 1. razred? Švindel, sam švindel. Kje pa so tukaj blazinasti sedeži?«

Trije dokazi.

Učitelj: »Navedi mi tri dokaze, da je zemlja okrogla!«

Učenec: »Knjiga to pravi, vi to pravite in tudi oče to trdijo.«

Skrivnost.

Učitelj: »Iz česa delajo klobase?«

Učenec (mesarjev sin): »Gospod učitelj, tega ne smem izdati.«

Otroško merilo.

Nežika: »Kako star pa je vaš dedek, Lizika?«

Lizika: »Teža pač ne vem, a mi ga imamo že zelo dolgo.«

Vzrok, zakaj je morje slano.

Učitelj: »Zakaj je morje slano?«

Učenec: »Zato, ker so slaniki v njem.«

Dober računar.

Učitelj: »Ako ti dado mati štiri jabolka, oče pa osem, koliko jih imaš potem?«

Učenec: »Potem jih imam ravno za dva dni dovolj.«

Iz prirodoslovja.

Jurček je videl v muzeju različne rake in podobne živali. Ko si je vse pazljivo ogledal, je vprašal očeta: »Oče, kateri pa je želodčni rak našega strica?«

Dvoumno.

Ko so v nekem razredu pred poukom odmolili, pogleda učitelj, če kdo manjka. Ko majhnega Frica pogreša, vpraša učence, kje je ta danes ostal.

»Fric stoji pred šolskim poslopjem in gleda vpreženega osla, ki je mleko pripeljal«, odgovori neki učenec.

Nato se nagne učitelj skozi okno in zavpije na ulico: »Fric, ali nisi slišal zvoniti? Takoj v šolo!«

Fric steče takoj po stopnicah, a zadene v naglici v šolskega vodjo, pa se tako-le opraviči: »Gospod učitelj je tako zavpil nad menoj, a jaz sem se osla le malo dotaknil.«

Bivališče srn.

Učitelj: »Kje prebivajo navadno srne? Ti, Jožek, kot gozdarjev sin, boš gotovo vedel. Tvoj oče gredo pogostokrat tja in se vrnejo včasih pozno ponoči domov. No, povej! Beseda se začne z »go«.

Jožek: »Go-go-stilna.«

Prinaša že sad.

Učitelj: »Ti, Jurček, rasteš kakor drevo. Čas bi že bil, da bi prinašal kakšen sad.«

Franček (njegov sosed): »Prosim, gospod učitelj, saj že prinaša sad. Včeraj sem ga videl, ko je iz šolskega vrta prinesel zvrhan klobuk hrušk.«

Njegovo opravičilo.

Učitelj: »Koliko reber imaš, Jurček?«

Jurček: »Ne vem, gospod učitelj. Mene tako strašno žgače, da jih ne morem prešteti.«

Umetnost računanja.

»Povej mi, Janezek«, je vprašala učiteljica, »ako 11 ovac stoji pred ograjo in jih 6 skoči preko nje, koliko jih potem še ostane?«

»Prav nobena« je odgovoril Janezek.

Učiteljica: »Saj je to nemogoče. Premisli dobro.«

Janezek: »Ni nemogoče, gospodična. Na računanje se že razumete, toda ovac ne poznate.«

Otroška pamet.

Katehet je pripovedoval, kako je bil Jožef prodan v Egipt in prišel k Putifarju. »In Jožef je našel milost pred Putifarjem«, je nadaljeval katehet, »tako, da ga je Putifar postavil nad svojo hišo . . .«

Po končanem pripovedovanju je dal katehet to zgodbo ponoviti Jurčku, ki jo je zaključil tako-le:

»In Putifar je postavil Jožefa na streho . . .«

Število modrijanov.

Učitelj: »Koliko modrijanov poznaš?«

Učenec: »Enajst.«

Učitelj: »In ti so?«

Učenec: »Sedem modrih iz Grškega, trije modri iz Jutrove dežele in vi, gospod učitelj.«

Oče so ga rabili.

Učitelj: »Kako to, da prihajaš tako pozno v šolo?«

Učenec: »Oče so me rabili.«

Učitelj: »Pa bi lahko koga drugega rabili.«

Učenec: »Ni bilo mogoče, ker so me tepli.«

Otrokovo pojmovanje.

Učitelj: »Na severnem tečaju je pol leta dolga noč . . .«

Učenec: »Oh, ubogi nočni čuvajil!«

Dobro mu je izračunal.

Učitelj: »Poslušaj, Moric! Jaz grem v trgovino tvojega očeta in si kupim za novo obleko $2\frac{3}{4}$ m sukna, meter po 85 Din. Koliko moram za to blago plačati?«

Moric: »Gospod učitelj, prvič je $2\frac{3}{4}$ m sukna za vas premalo in drugič, tako slabega blaga mi nimamo. Vi vzemite za celo obleko 3 m sukna, meter po 300 Din — je skupaj 900 Din.«

Moric prvič v šoli.

Moric je bil prvič v šoli. Ko ga oče domov prišedšega vpraša, kako je bilo v šoli, odvrne sinček:

»Mnogo otrok je sedelo v klopeh, potem se je učitelj vsedel h »kasi« in je vedno nekaj govoril.«

Ribe vse popijejo.

Učitelj: »Kako to, da morje ne prestopi svojih bregov, ko se vendar nešteto rek izliva v morje?«

Učenec: »Ribe vse popijejo.«

Zakaj moramo biti prijazni z ubogimi.

(Iz dobe verižnikov.)

Učiteljica (vpraša v šoli): »Zakaj moramo biti prijazni z ubogimi?«

Učenček: »Zato, ker postanejo dandanašnji tako hitro bogati.«

Iz šolske naloge.

V vaškem ribniku sem videl lep odsev. Na obrežju je sedela dekla in molzla kravo, toda v vodi se je videlo to narobe . . .

Dober odgovor.

Učitelj: »Zdaj hočemo napraviti nekaj stavkov z osebnimi zaimki: jaz, ti, on, ona itd. Ako n. pr. oče reče: Jaz odhajam, kako bi potem mati rekla napram očetu?«

Učenec: »Ti ostaneš doma!«

Le vljudno!

Katehet: »Kaj bi bil moral Adam storiti, ko mu je Eva ponudila sad prepovedanega drevesa?«

Učenka: »Reči bi moral: Hvala lepa!«

V potu svojega obraza.

Katehet: »Francek, kako razumeš to: v potu svojega obraza boš jedel svoj kruh?«

Francek: »Toliko časa naj je, da se bo začel potiti.«

Prav ima.

Učitelj: »Človeško truplo je čudno urejeno. Če se n. pr. postavim na glavo, mi šine vsa kri vanjo. Zakaj pa mi ne sili kri v noge, ako stojim?«

Učenček: »Jaz to znam, gospod učitelj!«

Učitelj: »No, Karlek, povej zakaj?«

Učenček: »Zato, ker noge niso prazne.«

Kaj je hrbtenica.

»Jurček!« pravi učitelj, »Jurček, kaj je to: hrbtenica?«

»Prosim, gospod učitelj — hrbtenica, . . . hrbtenica, to je del telesa, na enem koncu stoji moja glava, na drugem koncu pa sedim jaz.«

Čuden glavnik.

»France«, vpraša učitelj v šoli, »France, kako je pa to, da se danes nisi počesal? Ali nimate glavnika?«

»Imamo«, se odreže France, »imamo dva, toda nobeden nima zobcev.«

Napačno pojmovanje.

Katehet razlaga otrokom, da sprejmejo židovske otroke po takozvanem obrezovanju v občenstvo judov. Nato hoče malčkom pojasniti, da postanejo otroci kristjanov po svetem krstu udje sv. katoliške Cerkve, zato vpraša: »Po čem pa se sprejmejo kristjanski otroci v versko občenstvo?«

Vsi molče, le majhni Petrček se samozavestno odreže: »Nam pa cepijo koze!«

Nenavadno božično darilo.

Prvi dan po božičnih počitnicah vpraša učitelj prvega razreda otroke, kakšna božična darila so dobili.

Neki blede deček vzdigne tudi roko in učitelj ga vpraša: »No, in kaj si ti dobil?«

Deček odgovori: »Koze (osepnice)!«

• Spodaj je prevroče.

Učitelj: »Zakaj se vzdiguje živo srebro, ako vtaknemo toplomer v vročo vodo?«

Učenec: »Zato, ker mu je spodaj prevroče.«

Vzrok.

Učitelj: »Zakaj je računanje iz glave važnejše nego računanje na tablo?«

Učenec: »Zato, ker imamo glavo vedno s seboj, table pa ne.«

Tudi vse vidi.

V prvem razredu vgrizne neki deček med pokom v jabolko. Učiteljica ga radi tega opominja, na kar se deček obrne k svojemu sosеду, rekoč: »Gospodična je kakor ljubi Bog, ker tudi vse vidi.«

Dimnikar — oče.

Majhnemu Tinetu so doma grozili: »Ako ne boš priden, te vzame dimnikar s seboj, zakaj ti pravzaprav nisi naš, ampak dimnikarjev; pri nas ostaneš te dotlej, dokler si priden.«

Za nekoliko dni mora Tine v šolo, in učitelj ga vpraša: »Kdo je tvoj oče?«

Deček, ki je bil trgovčev sin, zardi in jeclja: »Jaz — jaz — za gotovo ne vem, a zdi se mi, da — dimnikar!«

Saj je bil sam zraven.

Mali Drejče hodi šele štiri tedne v šolo in sanjari ponoči in podnevu o svojih novih doživljajih. Nekega dne stopi radostnega obraza v razred in vzklikne:

»Gospod učitelj, gospod učitelj, nocoj se mi je sanjalo o Vas!«

»No — in kaj se ti je sanjalo o meni?« vpraša prijazno učitelj.

»Ampak, gospod učitelj!« pravi Drejče, »to veste vi tako dobro kakor jaz, saj ste bili vendar zraven!«

Vljuden odgovor.

Katehet: »Kako se je godilo Adamu in Evi v raj?«

Učenka: »Hvala, dobro!«

Čudna domača žival.

Učitelj: »Našteli ste mi sedaj razne domače živali: konja, kravo, vola, kozo, ovco, mačko itd. A

pozabili ste na žival, ki ima trde ščetine, je umazana, se valja po blatu in teka po sosedovem dvoru okrog. No, Tinčel!»

Tinče (sramežljivo): »To sem jaz, gospod učitelj!«

Absalonova smrt.

Katehet (pripoveduje): »Jezdečemu Absalonu so se njegovi dolgi lasje ovili okrog veje nekega drevesa, kjer je obvisel. Njegov zasledovalec ga je potem umoril. — Zakaj se smeješ, Anica?«

Anica: »Prosim, gospod katehet, jaz mislim, da se je Absalonu prav zgodilo, zakaj pa ni imel »bubifrizure«?«

Česa ljubi Bog ne more.

Ko je katehet otrokom pojasnil vsemogočnost božjo in se je pri ponovitvi snovi prepričal, da vsi otroci dobro obvladajo obravnavano snov in dobro vedo, kaj ljubi Bog vse more. Končno je stavil katehet vprašanje: »Kdo mi zdaj zna povedati, česar ljubi Bog ne more?«

Kakor blisk skoči majhni Karlek kvišku, vzdigne roko in zahteva, da bi odgovoril. Ko mu katehet namigne, naj govori, odvrne deček: »Ljubi Bog more vse, le umreti ne more.« —

Zdaj imajo filozofi zopet nekaj, o čemer lahko razmišljajo.

Pismo očetu.

Hinko piše iz kopališča očetu domov pismo. Mati mu naroči, naj se v pismu spomni tudi svojega majhnega bratca Vilčka.

Hinko zaključi pismo tako-le: »Mi smo vsi zdravi in veseli, Vilček že sam pleza po stopnicah, a pri tem še rabi vedno roke. Isto želi tudi tebi tvoj hvaležni sin Hinko.«

Saj je njen obraz.

»Ti pa si v obraz čisto umazana«, pravi Irma svoji sosedki Faniki v šolski klopi. Ta pa se brani

očitka in pripomni končno: »Jaz to gotovo bolje vem kakor ti, saj je vendar obraz moj.«

Dekliške skrivnosti.

Iz pisma dveh devetletnih deklic:

Ljuba Micka! Ko boš danes po obedu izgotovila svoje šolske naloge, pridi k meni; a prosim, prinesi tudi svojo punčko s seboj. Tvoja te ljubeča prijateljica Andica. — Pripis: Prosim te, uniči takoj to pismo!«

Ne more nobenih narediti.

Učitelj (v prvem razredu): »Pokaži mi tri roke!«

Učenec: (pokaže na svoji dve roki).

Učitelj »To sta samo dve roki, tri mi pokaži!«

Učenec: »Jaz ne morem še ene zraven narediti!«

Priznanje.

Majhna deklica — učenka prvega razreda — teče med počitkom k učitelju in pravi: »Jaz hodim rada v šolo!«

Učitelj: »Zakaj pa?«

Učenka: »Ker imate tukaj vse tako lepo snažno.«

Klobasa nad kovačnico.

Učitelj kaže stensko podobo z zimo. Na vprašanje, »kaj visi nad kovačnico«, odgovore abecedarji: »Klobasa!« (Visi pa podkev.)

Skoraj enako.

Neki abecedar je jako nerazločno pisal. Učitelj sede poleg njega, pa zapiše iste besede — seveda — v lepši obliki poleg učenčeve pisave.

Nato vpraša: »No, Vinko, katera pisava je lepa?«

Majhni navihanec pa reče: »Obe sta skoraj enaki.«

Majhen uspeh.

Učitelj prvencev si je hotel z ljubeznivim postopanjem takoj prvi dan pridobiti otroke. Pri-povedoval jim je lepo povestico, in ko je mislil, da ga vsi z zanimanjem poslušajo, se začuje iz neke klopi nežen glasek: »Nacek! Pojdiva domov!«

»Ne!« odvrne drugi glasek, »mi moramo tu ostati!«

Rdeče ali belo?

Katehet je pripovedoval v šoli zgodbo o ženitovanju v Kani, in ko je omenil na koncu: »Točaj je poskušal in glejte, ljubi otroci, iz vode je postalo vino«, se oglasi majhni Branko, gostilničarjev sin, rekoč: »Rdeče ali belo?«

Zakaj šolski nadzornik ni dalje izpraševal?

Med šolskim nadzornikom, ki je hotel učitelju pokazati svojo učno sposobnost in med otroki se vname sledeči razgovor:

Nadzornik: »Poglejte me, otroci, kaj sem jaz?«

Hotel je slišati, da je gospod.

Učenec: »Vi ste mož.«

Nadzornik: »Dobro, toda to ni natanko povedano. Jaz bi rad znal, kakšen mož.«

Učenec: »Vi ste majhen mož!«

Nadzornik: »Dà, dà, nekoliko majhen res! Toda nikdo nima rad, če se mu reče, da je majhen. Teh besed torej nisem hotel slišati. Poskušajte drugače odgovoriti!«

(Vsi molče.)

Nato se oglasi neki učenec: »Vi ste grd, majhen mož!«

Nadzornik zdaj ni hotel več dalje izpraševati, da bi izvedel, kakšen mož da je.

Kako se brani.

Učitelj: »Kaj naredi jež, kadar ga sovražniki preganjajo?«

Učenec: »Zavije se v klopčič tako, da ga nikdo ne vidi.«

Samo eno.

V nekem trgu so razsajale ošpice. Radi tega je manjkala skoraj vedno ena tretjina otrok. Pa si izmislil nekega dne poredni Tonček, ki ni bil bolan, da se je celo predpoldne potepal. Ko je prišel popoldne v šolo, razvil se jeta-le dvogovor:

Učitelj: »Kje si bil predpoldne?«

Deček: »Bil sem bolan.«

Učitelj: »Kaj ti je bilo?«

Učenec: »Imel sem ošpice.«

Učitelj: »No, pa si že zopet zdrav?«

Učenec: »Dà, ker sem imel samo eno ošpico.«

Najlažja vrsta.

Učitelj (v predavanju o tobaku): »Dà, razvada, kaditi tobak, se je tako zelo razširila, da celo ženske kadijo cigarete, seveda le emancipirane. Kaj razumete pod besedo »emancipirane?«

Učenci molče, le eden se oglasi, rekoč: »To je najlažja vrsta.«

Napačno razumeli.

Učitelj: »Ljubi otroci! Danes vam povem povestico: Tonček je bil dober otrok, zelo usmiljenega srca. Nekega dne je videl, kako so hudobni otroci nekemu psu lučali kamenje. Pa jih je svaril Tonček in rekel: »O kako ste hudobni. Pustite vendar ubogo žival v miru!« Hudobni dečki so ga slušali in kaj mislite, kaj so dalje storili?«

Vsi učenci kakor iz enega grla: »Na Tončka so začeli lučati kamenje!«

Za koča ostane.

Učiteljica hoče otrokom pojasniti, kolikokrat je tri v deset zadržano, zato navede ta-le praktični zgled: »V skledi je deset cmokov; kolikokrat lahko po tri cmoke iz sklede vzamemo?«

Odgovor: »Iz sklede lahko trikrat po tri cmoke vzamemo in en cmok ostane za sobarico.«

On je ne rabi.

Vse, kar otroci v Abecedniku čitajo, se jim mora pojasniti. Učitelj se hoče prepričati, jeli otroci izraz »redoseja« tudi razumejo, zato vpraša: »Kdo rabi »redosejo?«

Učenec: »Jaz ne rabim »redoseje.«

Iz šolske naloge.

Kosci kosijo travo; potem se tolikokrat obrnejo, da je trava suha . . .

Modra Milka.

V šoli so čitali povest o delavcu, ki je moral nositi kamenje, pa si je najtežjega prihranil za nazadnje in ga potem vsled utrujenosti ni mogel več spraviti na mesto. Učitelj je hotel otrokom pojasniti, da je treba najtežji del dela vselej najprej izvršiti, pa se oglasi sedemletna Milka: »Gospod učitelj, pri pletenju nogavic pa to ni mogoče, pete ne moremo najprej pletiti.«

Iz zgodovine.

Učitelj: »Ta krvoločni in grozoviti cesar se je imenoval Nero — ime si boste zapomnili, ako se spomnite na enako pasje ime.«

(V prihodnji zgodovinski uri): »Kako je bilo ime onemu krvoločnemu vladarju, o katerem smo govorili zadnjič?«

Učenec: (molči).

Učitelj: »Misli samo na neko pasje ime.«

Učenec: »Pazi mu je bilo ime!«

Vlovil ga je.

Na neki šoli se je hotel šolski nadzornik prepričati, kako so otroci napredovali v računstvu. Žato vzame kredo in pozove nekega dečka, naj mu imenuje kakšnosibodi število. »63«, pravi poklicani učenec. Nadzornik pa napiše »36« v nadi, da se bode učenec nad napačno zapisanim številom izpodtaknil. Ta pa nič ne reče, ampak čaka na nova povelja. Imenuj mi še kako drugo številko!« pravi nadzornik. »87« odvrne učenec, in nadzornik zapiše »78«. Zopet čaka na učenčev ugovor in že misli tudi na to, kako bode učitelja radi slabih uspehov v računstvu oštel.

Toda še en poskus hoče narediti in pozove učenca, naj mu imenuje še eno število.

»44« pravi učenec in še dostavi: »Tako, zdaj pa zapišite še to število narobe, ker ste tako pametni!«

Obglaviti.

Učenci citajo v slovnici glagol »obglaviti«.

Učitelj: »Povej mi sedaj stavek, kjer boš rabil besedo »obglaviti!«

Mirček: »Sv. Janeza Nepomuka so obglavili.«

Učitelj: »Dobro! Kaj se to pravi? Mihec!«

Mihec: »Vzeli so mu kapo z glave.«

Ima prav.

Učitelj: »Katere zobe dobi človek najpozneje?«

Učenec: »Umetne, gospod učitelj!«

Iz spisja.

Učenka je potrdila svojo domačo nalogo — račun šivilje — s sledečimi besedami: »S spoštovanjem, če je vse v redu. N. N.«

Največji prazniki.

Katehet: »Kateri prazniki v letu so največji?«

Učenec: »Božič, Velika noč in pustni torek.«

Katehet: »In zakaj tudi pustni torek?«

Učenec: »Zato, ker tudi na ta praznik dobro jemo!«

Napačno razumel.

Učitelj: »Zakaj se moramo umivati? Moric!«

Moric: »Pač res, gospod učitelj, zakaj se moramo umivati?!«

Mirkec spisuje avto.

Avto je nekaj lepega. Čudno je pri njem le to, da spredaj kriči in zadaj smrdi. Dirja sam po hribu navzgor. Zadaj sedi gospod, spredaj pa šofer. Ako avto stoji, takrat je prazen. Takrat sedem jaz vanj. Če dirja po hribu navzdol, se večkrat prekucne. Potem so ljudje včasih mrtvi. Jaz bi rad imel avto, šoferja pa ne, ker je predrag.

Iz zgodovine.

Učitelj: »V zadnji uri smo govorili o keltovski in rimski dobi. Kdo je torej sezidal mesto Ptuj?«

Učenec: »Mesto Ptuj so sezidali zidarji.«

Iz prirodopisja.

Učitelj položi na mizo okostje in vpraša: »Kaj je to? Mihec!

Mihec: »To je okostje!«

Učitelj: »Od katere živali?«

Mihec: »Od sesavca.«

Učitelj: »Dobro! Od kakšnega sesavca, Jurček!«

Jurček: »Od crknjenega.«

Vsak dan ne more.

Učitelj vpraša majhnega Pepčeka: »Zakaj v ponedeljek nisi bil v šoli?«

Pepček: »V pondeljek sem bil bolan, gospod učitelj!«

Učitelj: »In kje si bil v torek?«

Pepček: »V torek sem bil doma.«

Učitelj: »Pa tudi v sredo te ni bilo v šoli.«

Pepček: »V sredo sem se odpravil v šolo, a ker je že zvonilo, sem se vrnil.«

Učitelj: »Kaj pa v četrtek?«

Pepček: »V četrtek sem se bal v šolo iti, ker me v sredo ni bilo.«

Učitelj: »Predrzneš ti, kje pa si bil včeraj?«

Pepček: »Oprostite, gospod učitelj, vsak dan vendar ne morem v šolo priti.«

Iz dekliške šole.

Učiteljica pripoveduje: »Gos je zavidala labuda radi njegovega lepega dolgega vratu. Šla je med svoje tovarišice in poskušala labuda oponašati. S tem pa se je tako osmešila, da so jo tovarišice očitno zasmehovale. — Kaj se učimo iz te povestice?«

Učenka: »Da ne smemo hoteti biti več kakor goska.«

Vzrok.

Katehet: »Zakaj je Kajn ubil Abela?«

Učenec: »Zato, ker takrat še niso imeli samokresov.«

En zlog preveč.

Katehet: »Kako se imenujejo možje, ki izpreobračajo pogane v katoliško vero?«

Učenec: »To so komisijonarji.«

Ogledalo brez pomena.

Učitelj hoče otrokom pojasniti pomen in korist ogledala. Zato vpraša: »Otroci, ako ste se zjutraj umili, kje se lahko prepričate, če je obraz snažen?«

Učenec: »Na obrisalki!«

Na stran hoče.

Šolski nadzornik nadzoruje. Učiteljica vpraša deklico, koliko je 4—3. Ker učenka takoj ne odgovori, ji hoče nadzornik pomagati in vzdigne en prst.

Deklica (to videča, naglo): »Gospodična, gospodična, gospod nadzornik hočejo na stran!«

Enake misli.

Karlek je moral ostati po šoli, ker je bil med naukom poreden. Učitelj mu je dal med drugim tudi to delo, da je moral pospravljati in urejevati knjižice v šolarski knjižnici.

»Glej, Karlek«, pravi učitelj, »kako priden znaš biti, zakaj pa v šolskih urah nisi tak?«

Karlek: »Vidite, gospod učitelj, enako sem si jaz tudi o vas mislil.«

Iz vesoljnega potopa.

Katehet: »Ob vesoljnem potopu so utonile vse živali, razen onih, ki so se nahajale v Noetovi barki.«

Učenček: »Kaj pa se je zgodilo z ribami, gospod katehet?«

Konj bi rad bil.

Janezek reče svojemu tovarišu: »Jaz bi bil zelo rad konj!«

— »Pa zakaj?«

Janezek: »Veš zato, da mi ne bi učitelj vedno rekel, da sem osel.«

Kaj je Bog ustvaril.

Katehet (v prvem razredu osnovne šole): »Otroci, vse, kar vidite okrog sebe: nebo in zemljo in vse, kar je, je ustvaril ljubi Bog. Bomo rekli: Bog je ustvaril nebo in zemljo in vse, kar je. Pomni to, Nacek!«

Nacek: »Bog je ustvaril nebo in zemljo in »cekarje.«¹

Kje se ne sme prenehati.

Učenka višjega razreda deklinške šole (bere):
»Pisani metuljčki letajo po zraku in poljubljajo . . .
(zastane) cvetke . . . itd.«

Učiteljica: »Beri ta stavek še enkrat, Marta!«
Marta bere pravilno.

Učiteljica: »Kaj je Elza brala napačno?«

Marta: »Ona je prenehala pri poljubu in to se ne sme!«

Huda kazen.

Katehet vpraša med drugim majhno deklico:
»Kakšen greh je napravil Adam v raju?«

— »Jedel je prepovedan sad!«

— »Dobro! Kdo je skušal Adama?«

— »Eva!«

— »Pravzaprav Eva ne — pač pa kača. In kako je bil Adam kaznovan?«

Deklica molči.

»Jaz vem!« se oglasi majhni Rajko.

— »No, potem nam povej! Kako je bil Adam kaznovan?«

Rajko: »Evo je moral vzeti za ženo!«

Pravilna sprega.

Učitelj: »Kako moreš trditi, da je beseda »osel« glagol?«

Učenec: »Ker lahko rečemo: jaz osel, ti osel, on osel.«

Nič.

Učitelj: »Kaj je to nič? Ali mi ne more nihče povedati? No, Pepček!«

¹ Otrok je razumel katehetove besede »vse, kar je« napačno, odtod njegov odgovor »cekarje«. — Cekar ali cajnica.

Pepček: »Nič je, če kdo gospodu učitelju celo popoldne drva zlađa, potem pa pravi gospod učitelj: si že priden, Pepček!«

Sraka in njena lastnost.

Učitelj: »Kako lastnost ima sraka?«

Učenec: »Sraka zna peti.«

Učitelj: Kdo pa ti je to povedal?«

Učenec: »Prosim, kadar moja sestra poje, pravijo oče, da poje kakor sraka.«

Tudi vzrok.

Učitelj (govoreč o koristi ptičev): »Koliko golazni, gosenic in drugega mrčesa nam pobero ljube ptičice. Človek bi z največjim naporom ne mogel zatreti teh škodljivcev, ker jih je preveč . . .« (opazivši učenca, ki ne pazi):

»Zakaj bi človek ne mogel zatreti te golazni? Mihec!«

Mihec (malo pomišlja, potem pa se odreže): »Zato ne, ker človek nima kljuna!«

Na koncu šolskega leta.

Učitelj: »No, otročiči, sedaj se je končalo šolsko leto. Želim vam, da lepo prebijete počitnice in da se na jesen vrnete v šolo pametnejši nego ste zdaj.«

Učenci: »Hvala lepa! To želimo tudi mi vam!«

Kaj mu ostane.

Učitelj: »Mamica ti da pet dinarjev. Od teh enega zapraviš, a dva izgubiš. Kaj ti ostane?«

Francek: »Par zaušnic.«

Pol življenja.

»Snaga je pol življenja«, je rekel neki učitelj otrokom ter je potem vprašal: »Kaj se učimo iz tega?«

Učenec: »Iz tega se učimo, da se nam v drugi polovici življenja ni treba umivati.«

Vzrok.

Učitelj je v prvem razredu otrokom pojasnjeval, zakaj morajo v šolo hoditi. Končno se je hotel prepričati, jeli so ga otroci razumeli, zato vpraša: »Zakaj moraš torej v šolo hoditi, Jurček?«

Jurček: »Zato, ker bi sicer očeta kaznovali.«

Bodi luč!

Katehet je hotel pri razlagi o stvarjenju sveta malčkom prvega razreda pojasniti vsemogočnost božjo. Zato je rekel: »Samò dve besedi je izustil ljubi Bog, rekel je: Bodi luč! in bila je luč.«

Nati se oglasi majhna Emica, hčerka staršev, ki so imeli doma napeljano električno razsvetljava: »Pri nas doma pa samo gumb obrnemo, in takoj imamo luč.«

Ni se prav izrazil.

Učitelj: »Zakaj imaš tako umazane roke, Štefek?«

Štefek: »Prosim, gospod učitelj, tinto sem razlil, od tega so moje roke tako umazane; tudi hlače imam polne.«

Slaba vest.

Učitelj je hotel otrokom pojasniti pojem »slaba vest«, a se mu to ni hotelo posrečiti. Končno pravi: »No, kaj ima človek, ki ne najde nikjer miru, ki ponoči ne more spati in se v postelji obrača z ene strani ni drugo?«

Vse molči. Končno se oglasi majhna Nežica: »Tak človek ima stenice.«

Uganka v otroškem vrtcu.

Otroška vrtnarica zastavlja malčkom uganke. Med drugim pride na vrsto tudi znana uganka o le-

senem hlapčiču ali sezuvaču. Na vprašanje, zakaj ta hlapec ne dobi plačila, odgovori mali deček: »Zato ne, ker ta hlapec nima žepa.«

Iz računstva.

Učitelj pojasnjuje: $3 - 3 = 0$; $4 - 4 = 0$; $5 - 5 = 0$ in vpraša potem: »Ti, Mihec, imaš pet črešenj in jih pet pozoblješ; kaj ti ostane?«

Mihec (pogumno): »Koščice!«

Iz pevskega pouka.

V prvem razredu igra in vadi učitelj pesmico: »Sem šolarček mlad, — veselo živim — me vsak ima rad — se pridno učim.« Potem vpraša: »Kateri izmed vas zna kako drugo pesmico, znabiti iz otroškega vrtca?« Več otrok se oglasi in eden zapoje neko otroško pesmico. Pa se oglasi debeli Jakec, rekoč: »Te pesmi jaz ne znam, pač pa eno mnogo lepšo.«

Učitelj: »No, Jakec, pa jo zapoj!«

In Jakec začne: »Tonka, Tonka, po goro, — moja bila, moja bo, — črno gleda, drobno gre, — tista je za me!«

Čemu jemo.

Učitelj (pri pojasnjevanju nekega berila): »Zakaj torej jemo?«

Učenec (dolgo pomišlja): »Jemo zato, da se lepo debelimo.«

Slaba pomoč.

Učitelj: »Kdo ti je pomagal pri nalogi?«

Učenec: »Nikdo, gospod učitelj.«

Učitelj: »Ne laži! Gotovo ti je pomagal tvoj brat.«

Učenec: »Ah, ne — ta sam vedno prepisuje od drugih.«

Ptičice imajo god.

V odmoru so otroci jedli, kar so prinesli s seboj. Kar je ostalo drobtin, je deček pobral za stradajoče

ptičice, ker je bilo to pozimi. Nekega dne mi prinese deček polno škatljo ostankov. Jaz pravim: »No, danes pa se bodo ptičice razveselile, ker bodo toliko dobile.« »Dà«, pravi majhna Bertica, »ptičice bodo gotovo mislile, da je danes njih god; takrat dobim tudi jaz mnogo jesti.«

Kdo pride.

Učitelj je vprašal v prvem razredu otroke, kdo takrat zopet pride, če postane topleje.

Mala deklica odgovori: »Gospod nadzornik.«

Ubogi grešniki.

Učitelj: »Zakaj imenujemo onega, ki ga obsodijo na smrt, ubogega grešnika?«

Lizika: »Zato, ker bogatih grešnikov ne obsojajo na smrt.«

Kaj je globus.

Učitelj: »Kaj je globus?«

Učenec: »Globus je Kolumbovo jajce.«

Velik greh.

Katehet je v šoli našteval male grehe, na kar je poklical učenca, naj mu imenuje tak velik greh.

»Ako bi kdo hišo ukradel«, se je oglasil sedemletni Janezek.

Čuden vremenik.

Ponekod imajo posebne priprave kot vremenike. Ko je učitelj v šoli razlagal bistvo vremenika ali tlakomera, so morali otroci povedati, če imajo doma tudi kake vremenike, ki napovedujejo vreme.

Eden je pravil, da imajo oče tako nogo, ki vreme napoveduje, drugi pa, da imajo mati kurja očesa, ki to za en dan naprej vidijo in čutijo, tretji pa pravi: »Pri nas pa potisnemo na palici star klobuk skozi okno. Ako je moker, tedaj gre zunaj dež, ako ni moker, je lepo vreme.«

Tako tudi gre.

Učitelj skuša otrokom razložiti bistvo pare. V roki ima pločevinasto škatlo, ki bi naj predstavljala parni kotel, ter govori: »Otroci, kaj imam tukaj?«

Učenec: »Pločevinasto škatlo.«

Učitelj: »Jeli mrtev ali živ predmet?«

Učenec: »To je mrtev predmet.«

Učitelj: »Prav! Zdaj pa mi povejte, otroci, kako bi se to napravilo, da bi ta škatla razvila velikansko moč in bi se začela gibati?«

Učenec: »Ako je privežemo psu na rep.«

Popravljena naloga.

V neki nalogi je napisal učenec med drugim: »Ob 8. uri je prišel moj atek domov, obložen s paketi kakor osel.« Učitelj je podčrtal besedo »osel« ter naredil ob robu klicaj. S tem je hotel reči, da ni spodobno, očeta primerjati z oslom. Učenec pa klicaja ni prav razumel in je mislil, da se ni dovolj jasno izrazil. Zato je napisal v popravku ta-le stavek: »Ob 8. uri je prišel atek domov, obložen s paketi kakor kamela.«

Jaz si umijem roke.

Katehet: »Zakaj je Poncij Pilat, ko je obsodil Jezusa na smrt, rekel: Jaz si umijem roke?«

Učenec: »Zato, ker so bile umazane.«

Čudni odgovori.

Učitelj: »Francek, povej mi, kedaj je bilo mesto Pompeji zasuto?«

Francek: »Na — na — neko pepelnico.«

Učitelj: »Sedi, tepec! — Kdaj je umrl Krištof Kolumb? Joško!«

Joško: »Oprostite, gospod učitelj, jaz takrat še nisem hodil v šolo!«

Učitelj: »Sedi — bedak! Janko, kdaj je Kolumb umrl?«

Janko: »Kolumb — Krištof — Kolumb je umrl — je umrl . . . jaz, jaz niti slišal nisem, da bi bil kedaj bolan . . .«

Še en tak odgovor.

Učitelj: »Bertold Schwarz je iznašel smodnik. — Kaj pa je odkril Krištof Kolumb?«

Učenec: »Jajca!«

Domotožje.

Učitelj je razlagal domotožje. Naposled vpraša Stanka, ali je že imel kedaj domotožje.

Stanko: »Dà, gospod učitelj!«

Učitelj: »Kedaj pa?«

Učenec: »Ko sem bil prejšnji teden zaprt po šoli!«

Četveronožci.

Učitelj: »Imenuj mi nekoliko četveronožcev!«

Učenec: »Krava, pes, miza!«

Prostodušen odgovor.

V šoli vpraša katehet dečka: »Povej mi, sinko, kdo je naredil vse te lepe hribe okoli naše vasi?«

— »Ne vem, ker smo šele nekaj dni tukaj!« odgovori deček.

Glavne stvari za zdravje.

Učitelj: Zrak, svetloba in voda so glavne stvari, ki jih rabimo za zdravje. Ali mi ve kdo kaj drugega?«

Učenec: »Mošt, kruh, špeh!«

Zakaj molimo.

Katehet: »Zakaj molimo?«

Učenec: »Zato, da nam sv. Miklavž kaj prinese!«

Skrivnost.

Dan pred šolskim izpitom sreča nadzornik nekega dečka. Nagovori ga ter ga med drugim vpraša, koliko je Bogov.

Deček: »Pet, šest, sedem, osem, devet.«

Nadzornik: »Tako? Koliki pa si ti v šoli?«

Deček: »Prvi.«

Nadzornik gre svojim potom in si misli: »No, ali bo to jutri lep izpit.«

Pri izpitu zapazi nadzornik takoj onega dečka ter ga zopet vpraša, koliko je Bogov.

Čisto prav odgovori deček: »En sam Bog je, pa tri božje osebe.«

Nadzornik: »Ej, kako pa, da tega včeraj nisi znal?«

Deček: »Ker vas nisem poznal. Gospod katehet so nam rekli, da je sv. Trojica velika skrivnost, pa sem si mislil, da tega ne smem obešati vsakomur na nos.«

Ne more še učkati.

Pri izpitu iz krščanskega nauka izprašuje gospod dekan o zakramentih.

Neko deklico vpraša: »Katere zakramente si ti že prejela?«

Deklica: »Sv. krst in zakrament sv. pokore.«

Dekan: »In kateri zakrament boš skoraj prejela?«

»Sv. zakon!« odgovori zakonaželjna deklica.

Kaj je sv. Duh.

Katehet je v šoli učil otroke o sv. Duhu.

»Nö, kaj je sv. Duh?« vpraša majhnega dečka v prvi klopi.

»Sv. Duh je ptica iz papirja, ki visi na nitki doma nad našo mizo«, odgovori učenček.

Čudno vprašanje.

Katehet: »Otroci! Ljubi Bog vas spremlja po vseh vaših potih.«

Odon: »Gre tudi po stopnjicah z menoj navzgor?«

Katehet: »Seveda!«

Odon: »Če grem po stopnjicah navzgor, moj bratec Janezek pa navzdol, s katerim pa gre tedaj?«

Prva zapoved.

Katehet: »Kako se glasi prva božja zapoved?«

Učenec: »Ne jej!«

Katehet: »Kako to?«

Učenec: »Dà, ljubi Bog je že Adamu in Evi zapovedal, da ne smeta jesti sadu z drevesa sredi raja; onih deset zapovedi je dal pozneje.«

Miš.

Učitelj: »Otroci, danes nisem bil zadovoljen z vami! Bili ste mi preveč nemirni. Jutri mora biti tiho, da bi slišal miško teči!«

Učenec: »Prosim, gospod učitelj, ali smem jutri takoj eno s seboj prinesiti?«

Kako naj si vsakdo pomaga.

Bil je v šoli govor o izgubljenem sinu, ki je moral pasti svinje ter je zraven stradal.

Katehet vpraša mesarjevega Lipeta: »No, Lipe, kaj bi pa ti storil, ko bi bil svinjski pastir, pa bi bil moral stradati?«

Lipe: »Jaz? Jaz bi bil takoj zaklal prase!«

Strela.

V šoli se je učenec pisal za Strelo. Učitelj vpraša nekoč:

»No, Slavko, včeraj sem vam razlagal, kaj je blisk ali elektrika; povej mi sedaj, kaj pa je strela?«

»Strela je sosedov Matijček z belimi lasmi, ki tukaj za mano sedi«, se odreže Slavko.

Materin jezik.

Učitelj: »Kaj je materin jezik?«

Učenec: »Da morajo oče molčati.«

Zakaj vzhaja solnce vedno na eni strani.

Učitelj: »Kako je to, da solnce vsak dan na eni strani vzhaja in na drugi zahaja?«

Učenec: »Solnce gre ponoči zopet nazaj, pa ga ne vidimo, ker spimo.«

Uganka.

Učitelj: »Otroci, kdo mi reši to uganko?«

Dokler je človek mlad, si jo želi, ko pa se postara, si je ne želi več?«

Janezek: »Jaz vem, jaz vem!«

Učitelj: »No, pa povej, Janezek!«

Janezek: »Ženo!«

Učitelj: »No, ni povsem napačno, res je; pa jaz sem imel prazapprav le starost v mislih.«

Zunanost Evina.

V šoli so čitali zgodbe sv. pisma. Katehet pokliče Radovančka. Ko ta prečita stavek: »Človeku ni dobro samemu biti, ustvariti ti hočem tovarišico«, obrne. Po nesreči zgrabi več listov obenem in čita v pripovedi o Noetovi ladji dalje: . . . »ki bo 300 čevljev dolga, 50 široka, 30 pa visoka. Namaži jo zunaj in znotraj s smolo.«

Koliko je zakramentov.

Katehet: »Koliko zakramentov imamo?«

Učenec: »Tri.«

Katehet: »Kateri so to?«

Učenec: »Župan, birič, pa žandar.«

Katehet: »Kako pa ti pride kaj tako bedastega na misel?«

Učenec: »Ko so ti trije včeraj k nam prišli, so rekli oče: So ti trije sakramenti že spet tukaj?«

Tuji grehi.

Katehet: »Povej mi, ljubi otrok, kateri so tuji grehi?«

Učenka: »Ne vem, gospod katehet, pa vprašajte mojega brata, ki je bil na tujem; morda on ve.«

Četrta prošnja očenaša.

Katehet: »Zakaj prosimo le vsakdanjega kruha, pa ne za ves teden ali za ves mesec?«

Učenec nekoliko pomisli, potem pa se odreže: »Zato ne, ker bi bil sicer prestar in plesniv.«

Dobro pozna.

Učitelj: »Povej mi v prihodnjem času stavek: On pije!«

Učenec: »On bo pijan!«

Rihard Levosrčni.

Učitelj: »Zakaj ima kralj Rihard priimek, Levosrčni?«

Učenec: »Zato, ker je imel srce na levi strani!«

Brez vizuma.

Učitelj vpraša v šoli malega Jurčka, zakaj je Kolumb slaven.

Učenec odgovori: »Zato, ker je prišel brez vizuma v Ameriko.«

Na šolskem izletu.

Učitelj: »Mihec, poglej si cvet in listje tega drevesa ter povej, kako se imenuje to drevo!«

Mihec: »To je hruška, gospod učitelj!«

Učitelj: »Po čem si jo spoznal tako hitro?«

Mihec: »Ker smo jo lani iz šole grede pridno tresli!«

Hudo in dobro.

Katehet: »Kaj je hudo?« Učenec molči.

Katehet: »No, kaj je dobro?«

Učenec: »Kisla repa z rebrci.«

Smešno.

Učitelj: »Duh je bitje, ki nima telesa! Zapomnite si to! Zakaj se smeješ, Mirko?«

Mirko: »Ker se mi smešno zdi, da je glava brez nog!«

Hudiči drva kradejo.

Katehet: »Rekel si, Tine, da je v peklu večen ogenj. Zakaj se ta ogenj imenuje večen?«

Tine: »Ker vedno gori.«

Katehet: »Ali pa veš, zakaj večno gori?«

Tine: »Ker vedno drva nalagajo.«

Katehet: »Pa, ljubi Tine, premisli, kje bi pa dobili toliko drv?«

Tine: »Jih pa hudiči kradejo.«

Stari učenci.

V nekem razredu se so učili zgodbe sv. pisma v skupinah po dveh letih. Ker so začetkoma šolskega leta prihajali novi učenci v ta razred, seveda niso mogli odgovarjati vprašanjem iz prejšnjih let.

Tako se je zgodilo, da učenec ni odgovoril na neko vprašanje.

Katehet ga vpraša: »Kako dolgo se že učiš sv. pismo?«

»Od Kristusovega rojstva«, odgovori deček.

Katehet: »Torej ne od stvarjenja sveta?«

Učenec: »Ne, pa ta moj sosed je že tako dolgo tu!«

Nejeveren učenec.

Neki katehet je svojo mladino tako pripravljaj za izkušnjo, da je vsak otrok po vrsti moral povedati po en člen iz apostolske vere, česar so se otroci prav hitro naučili do dobra. Po nesreči dekan pri izkušnji preskoči enega učenca.

»Povej ti, deček, kako slove osmi člen vere?«

Učenec: »Sveta, katoliška cerkev, občestvo svetnikov.«

Dekan: »Kaj? Ne praviš li v osmem členu, verujem v sv. Duha?«

Učenec: »Ne, v svetega Duha jaz ne verujem, v tega veruje moj sosed Ocvirk!«

Trije glavni časi.

Ko učitelj učencem razloži tri glavne čase, reče: »Mihec, povej mi še enkrat, koliko glavnih časov imamo?«

Mihec: »Imamo tri glavne čase.«

Učitelj: »Imenuj jih!«

Mihec: »Dobro jutro, dober dan in dober večer!«

Zakaj moli.

Katehet (kazoč na svetopisemsko podobo Elijevo): »Zakaj moli Elija, ko se v gorečem vozu pelje proti nebu?«

Učenka: »Boga prosi, da se ne bi zvrnil.«

Največja sreča.

Učitelj: »Kaj bi ti storil, če bi bil kralj?«

Učenec: »Ves dan bi ležal v senci, pa jedel žemlje in lizal strd.«

Jasen odgovor.

Učitelj izprašuje deco v šoli, kako se imenuje človek, ki krade.

Ker mu ne zna nihče odgovoriti, vpraša majhnega Tončka: »Pomisli, Tonček, ako jaz sežem v tvoj žep in vzamem iz njega dva dinarja. Kaj bi bil jaz?«

Tonček: »Čarovnik, če bi iz mojega praznega žepa privlekli denar!«

Velelni stavek.

Učitelj razpravlja o stavkih in vpraša: »Jožek, povej mi kak stavek!«

Jožek: »Osel vleče.«

Učitelj: »Dobro! Kako pa bi se glasil ta stavek v vprašalni obliki?«

Jožek: »Ali osel vleče?«

Učitelj: »Dobro! Zdaj mi pa še povej velelni obliko!«

Jožek: »Hi, hi, osel!«

Pogovor dveh judekov.

Učitelj: »Koliko je dvakrat dve? Moric!«

Moric: »Dvakrat dve je pet!«

Učitelj: »Sram te bodi! Za kazen stopiš pred vrata na hodnik!«

Zunaj naleti Moric na Maksa, ki je bil postavljen na hladno iz drugega razreda. Razvije se med njima ta-le pogovor:

Maks: »Moric, čemu si sfrčal iz razreda?«

Moric: »Ker nisem znal, koliko je dvakrat dve.«

Maks: »To je vendar štiri.«

Moric: »Beži no! Jaz sem mu jih ponujal pet, pa me je spodil iz razreda!«

Čuden poklic.

V šoli vpraša učitelj po stanu staršev poedinih učencev. Mali Karlek odgovori: »Moj oče kupuje kravje repe in dela konjsko žimo iz njih.«

Ne sme ga umazati.

Učitelj (učencu, ki se je tako useknil, da je na eno nosnico s prstom pritisnil): »Fej! Ali nimaš žepnega robca, da se tako grdo usekuješ?«

Deček: »Imam ga čisto snažnega, a si ga ne upam umazati.«

Orodje za greh.

Gospod dekan vpraša pri letnem izpitu učenko, s čim lahko grešimo.

Učenka odgovori: »Z besedami, z dejanji« tukaj umolkne. Zraven stoji gospod katehet, pa ji s prstom zažuga, češ, naj malo pomisli. Ko deklica zagleda žugajoči prst, naglo odgovori: »in s prstom!«

Učenec: »Putifarka je bila zastavljavnica.«

Najvišje bitje.

Župnik razlaga malim otrokom o Bogu, pa vpraša: »Katero bitje je najvišje nad nami?«

Ker se nihče ne oglasi, pomaga gospod župnik s pogledom na križ, rekoč: »Otroci, le pogledjte proti mizi, pa povejte, kdo je najvišje bitje nad nami.«

Učenec vzdigne roko.

Župnik: »Prav lepo, Jožek, ti veš. Le povej!«

Jožek: »Najvišje bitje nad nami so gospod župnik!«

Kaj je veter.

Učitelj: »Kaj je to veter?«

Jakec: »Veter je zrak, kateremu se zelo mudi.«

Iz pete božje zapovedi.

Katehet: »Zakaj je samomor tako strašen greh?«

Po kratkem premisleku odgovori deček: »Zato, ker škoduje zdravju.«

Kdo je bila Putifarka.

Katehet mestne šole je razlagal življenje egiptovskega Jožefa ter povedal, da je Jožefov plašč ostal Putifarki v rokah, nato pa je vprašal: »Kdo je bila Putifarka?«

12. oktobra 1916.

KNJIŽEVNE NOVOSTI.

Književno naznanilo. G. šolski ravnatelj Ant. Kosi iz Središča nam piše: Vsem onim prijateljem in ljubiteljem cerkvenega petja, ki me poprašujejo, kedaj izide moja naznanjena zbirka blagoslovnih pesmi, sporočam tem potom, da se je oglasilo na moj poziv v časnikih sicer povoljno število naročnikov, toda kljub temu radi tehničnih težav v tiskarnah z delom ne morem na svetlo, dokler se ne vrnejo spet redne razmere. Isto velja i za 3. zvezek „Nabožnih ljudskih pesmi“, ki je v rokopisu dogotovljen in tudi že za tisk pripravljen — V Središču, dne 3. oktobra 1916. Anton Kosi, šolski ravnatelj.

Najprimernejša knjiga za vojake. Z dovoljenjem preč. kn.-šk. lavantinskega ordinariata so izšli: „Nedeljski evangeliji s kratko naobračbo zlasti v korist krščanskim vojakom.“ Knjiga vsebuje evangelije vseh nedelj in praznikov cerkvenega leta, povrh pa še kratko razlago in naobračbo za vojaške razmere. Vojak, ki se ne more udeleževati redne službe božje, naj seže z veseljem po tej knjižici, ki mu bo milo nadomestilo za nedeljsko prerobenje v domačiji in blago hladilo za upa, poguma in tolažbe potrebno dušo. Knjiga obsega v mali žepni obliki 93 strani in stane 25 vin. Vojaki jo dobijo, če to želijo, tudi zastonj. Naslov za naročila je: Knezoškofijska pisarna v Mariboru. — Ravnotam se dobi tudi knjiga v nemškem jeziku iste vsebine, katero je spisal profesor dr. Slavič. Komad stane 30 vin. Tudi nemško knjigo dobijo vojaki zastonj.

Slovnica slovenskega jezika za Italijane. — Knjigarna J. Štoka v Trstu je izdala slovnico slovenskega jezika za Italijane „Lingua e grammatica slovena“, ki jo je spisala Tržačanka gđč. Marica Gregorič, učiteljica na občinski šoli, katera pozna temeljito slovenski in italijanski jezik. S to slovnico bo gotovo ustrezno vsem onim zmernim Italijanom, ki se želijo priučiti slovenskega jezika. Cena lepo vezani knjigi znaša 3 K. Priporočamo! Knjiga se dobi v knjigarni J. Štoka v Trstu, Via Molina Piccolo št. 19.

„Slovenski Sadjar.“ Izšla je 9. in 10. številka tega izbornega lista. Tudi ta zvezek ima zopet raznolično zanimivo vsebino o novih sadnih vrstah, o konservirvanju sadja (priobčujemo v današnji številki), o rabarbari, o statistiki sadja na Kranjskem itd.